

سنڌي پنڄون ڪتاب

پنجين ڪلاس لاءِ

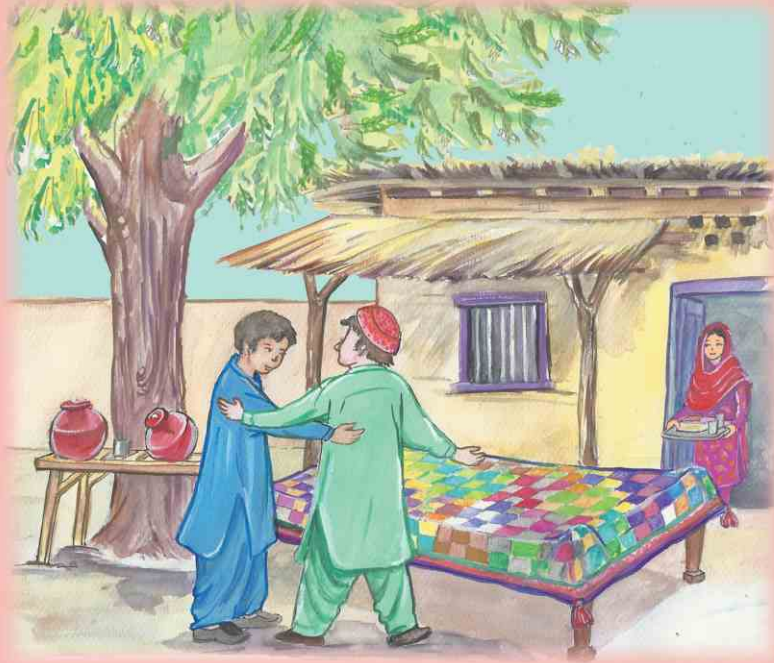

سنڌ ٽيڪسٽ بڪ بورڊ

سنڌي پنجون ڪتاب

(پنجين ڪلاس لاءِ)

سنڌ ٽيڪسٽ بڪ بورڊ ڄام شورو، سنڌ.

ڇپيندڙ:

هن ڪتاب جا سڀ حق ۽ واسطا سنڌ ٽيڪسٽ بڪ بورڊ، ڄام شورو وٽ محفوظ آهن. سنڌ ٽيڪسٽ بڪ بورڊ جو تيار ڪرايل ۽ سنڌ حڪومت جي تعليم ۽ خواندگيءَ واري کاتي جي مراسلي No.SO(G-1) E&L/Curr:2014, Dated: 29-12-2014 موجب سنڌ صوبي جي سڀني پرائمري اسڪولن لاءِ واحد درسي ڪتاب طور منظور ڪيل.

بيورو آف ڪريڪيولم سنڌ جي نصابي ڪتابن جي جائزي واري صوبائي ڪاميٽي جو چڪاسيل

نگران اعليٰ:

آغا سهيل احمد پناڻ
چيئرمين، سنڌ ٽيڪسٽ بڪ بورڊ

نگران:

اويس ڀٽو

ليکڪ:

الله بخش ٽالپر، سيد قادر بخش شاهه، سڪيو خان چنو،
ولي رام ”ولي“، سيد شير شاهه، محمد پيريل ’بیدار‘ مگريو،
ڊاڪٽر انور فگار هڪڙو، محمد اسحاق سميجو،
عزيز ڪنگراڻي، علي دوست عاجز، خالد آزاد وگهيو.

ايڊيٽر:

سيد شير شاهه بخاري، ڊاڪٽر نور افروز خواجہ
پروفيسر سراج چنا، اويس ڀٽو، محمد اديس جتوئي

صوبائي جائزہ ڪاميٽي:

ڊاڪٽر غلام علي الانا، سيد غلام اڪبر ”نمائي“،
تاج محمد جويو، شفيع محمد چانڊيو، عزيز احمد پنهور،
محمد اديس جتوئي، تحسين ڪوثر انصاري، دلشاد احمد ڏيٿو.

چترڪار:

ساجده يوسف

ڪمپيوٽر گرافڪس:

نور محمد سميجو

پروف ريڊنگ:

جمشيد احمد جوڻيجو

ڪمپيوٽر ڪمپوزنگ:

عرفان علي سميجو

هي ڪتاب پريس ڪراچي ۾ ڇپيو.

فهرست

صفحہ	عنوان	سبق	صفحہ	عنوان	سبق
44	اچو ته پنهنجو ڳوٺ سُتاريون (نظم)	15	1	جيڏو تنهنجو نانءُ (حمد)	1
46	بابا فريد گنج شڪر	16	2	پورهئي جي اهميت	2
49	عقلمند شهزادو	17	3	نعت (نظم)	3
53	قدم وڌائي اڳتي هل ... (نظم)	18	4	حضرت عثمان غنيؓ	4
55	سائنسي ايجاد (اي ميل)	19	5	آڪاش منڊل	5
58	اسڪائوننگ ۽ گرل گائيڊ	20	6	هلو سبز پرچم اڏاري هلو... (نظم)	6
62	هرڻي ۽ سندس ٻچو (نظم)	21	7	صوفي شاه عنايت شهيد جو ميلو	7
65	شهري رضاڪار	22	8	هولي	8
69	ڌنڌن جي اهميت	23	9	پيارا وطن (نظم)	9
74	سُر سارنگ (بيت)	24	10	محمد عثمان ڏيپلائي	10
76	دودو سومرو	25	11	موهن جو دڙو	11
79	تيمر جا ٻيلا	26	12	نظارا وطن جا (نظم)	12
82	لون جي آئو ڪهاڻي	27	13	عمر مارئي	13
86	نوان لفظ	28	14	سائي	14

ٻه اکر

سنڌ ٽيڪسٽ بڪ بورڊ هڪ اهڙو تعليمي ادارو آهي، جنهن جو ڪم درسي ڪتابن جي تياري ۽ اشاعت ڪرڻ آهي. اُن جو اهم مقصد اهڙن درسي ڪتابن جي تياري ۽ فراهمي آهي، جيڪي نئين نسل کي علم ۽ شعور ڏيڻ سان گڏوگڏ منجهن اهڙي صلاحيت پيدا ڪن، جن جي ذريعي اهي اسلام جي آفاقي نظرين، پائپي، بزرگن جي ڪارنامن، پنهنجي ثقافتي ورثي ۽ روايت جي حفاظت ڪندي، نئين دور جي سائنسي، ٽيڪنيڪي ۽ سماجي تقاضائن کي پورو ڪري ڪامياب زندگي گذاري سگهن.

هن اعليٰ مقصد کي پورو ڪرڻ خاطر اهل علم، ماهرن، استاد صاحبن ۽ مخلص دوستن جي هڪ ٽيم ڪنڊ ڪڙچ کان حاصل ٿيندڙ معلومات جي روشنيءَ ۾ ڪتابن جي درستيءَ جي معيار، جائزي ۽ انهن جي سُڌاري جي عمل ۾ اسان سان گڏ لڳاتار مصروف آهي. اسان جا ماهر ۽ اشاعتي عملو اُن صورت ۾ ئي گهربل مقصدن ۾ ڪامياب ٿيندو، جڏهن انهن ڪتابن مان استاد صاحب، شاگرد ۽ شاگردپاڻيون پورو پورو لاپ پرائين. ان لاءِ سندن تجويزون ۽ رايو انهن ڪتابن کي بهتر بنائڻ ۾ ڪارآمد ٿيندا.

چيئرمين

سنڌ ٽيڪسٽ بڪ بورڊ

سڪيا جي حاصلات

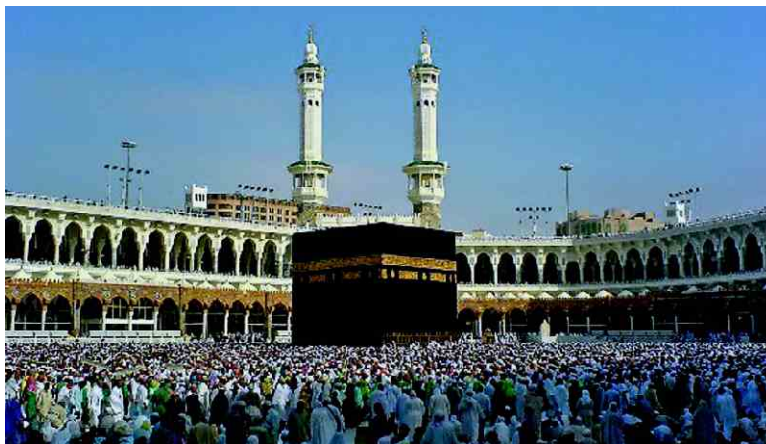
- الله سائينءَ جي ٻاجهه ۽ قدرت کي بيان ڪرڻ.
- بيتن کي سُڙ ۽ لئه سان پڙهڻ.
- بيتن ۾ آيل نون لفظن جي معنيٰ لغت ۾ ڏسي ٻڌائڻ.
- بيتن مان هر آواز لفظ لکڻ.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

مفت ورهاست لاءِ

سبق پهريون

جيڏو تنهنجو نانءُ (حمد)

صاحب! تنهنجي صاحبي، عجب ڏني سون،
پن ٻوڙين پاتال ۾، پهڻ تارين تون،
جيڪر اچين مون، ته ميرياڻي مان لهان.

جيڪي منجهه جهان، سو تاريءَ تڳي تنهنجي،
لطف جي لطيف چئي، تو وٽ ڪمي ڪانه،
عدل چٽان آن نه، ڪو ڦيرو ڪج فضل جو.

جيڏو تنهنجو نانءُ، ٻاجهه به اوڏياڻي منگان،
ري ٽپين، ري ٽوڙين، تون چپڙ تون چانءُ،
ڪُجاڙو ڪهانءُ، توکي معلوم سڀڪا.

شاهه عبداللطيف ڀٽائي

استاد لاءِ هدايت: استاد ٻارن کي شاهه عبداللطيف ڀٽائي بابت مختصر ڄاڻ ڏئي.

1. هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- (الف) هي جهان ڪنهن جي تاريءَ تڳي ٿو؟
 (ب) شاعر ٻئي بيت ۾ رب سائينءَ کان ڪهڙي دعا گهري آهي؟
 (ج) شاعر رب پاڪ کان ڪيڏي ٻاجه گهري رهيو آهي؟

2. لفظن ۽ فقرن جي معنيٰ سمجھڻ:

- صاحب: الله سائينءَ ڏانهن اشارو
- پاتال: اونهائيءَ جي آخري حد، ترو، سمنڊ يا ڍنڍ وغيره جي گهرائي.
- ميريائي مان لهن: اوگتن (عيبن) هوندي به عزت ماڻڻ.
- تاريءَ تڳڻ: آسري تي گذارڻ.
- ڪُڇاڙو: ڇا.
- ڪُڇاڙو ڪهانءَ: آءٌ ڇا چوان، تو آڏو ڇا بيان ڪريان.

3. 'تون' ۽ 'مون' هم آواز لفظ آهن، هنن بيتن مان ٻيا هم آواز لفظ ڳولي لکو.

سرگرمي: (1) ڏنل لفظن جي معنيٰ لغت مان ڏسي لکو.

لفظ	معنيٰ
صاحبي	
ري	
منڱان	
ٻاجه	
چپر	

(2) بيت زباني ياد ڪريو ۽ سُر سان ٻڌايو.

سکيا جي حاصلات

- حضور جن جي زندگيءَ مان پورهئي جي اهميت سمجھڻ.
- حضور جن جي سيرت بابت ڄاڻ حاصل ڪرڻ.
- لفظن جي معنيٰ سمجھي ڄمڻ ۾ ڪم آڻڻ.
- لفظن جا ضد لکڻ.
- لفظن ذريعي خال ڀرڻ.
- اسم جو سادو استعمال ڪرڻ.

پورهئي جي اهميت

نبی اکرم حضرت محمد صلی الله علیه وآله وسلم جن جو ارشاد آهي ته ”پورهيت خدا جو دوست آهي.“

حق حلال جو پورهيو به هڪ عبادت آهي. اهو انسان جيڪو پورهئي کان ڪيائي ٿو، سو سدائين ٻين جو محتاج رهي ٿو. هيءَ دنيا جيڪا اڄ هيڏي اوج تي پهتي آهي، سا به انسان جي پورهئي جي ڪري پهتي آهي.

اسان جي پياري پيغمبر حضرت محمد مصطفيٰ صلی الله علیه وآله وسلم جن پورهئي جو گهڻو تاڪيد فرمايو آهي. پاڻ سڳورا جيڪي به فرمائيندا هئا، انهيءَ تي پهريائين پاڻ

عمل ڪندا هئا. پورهئي جي ايتري عظمت آهي، جو ٻنهي جهانن جا سردار پنهنجو ڪم پنهنجي مبارڪ هٿن سان ڪرڻ ۾ فخر محسوس ڪندا هئا. پاڻ سڳورا جڏهن مڪي شريف کان هجرت ڪري مديني شريف ۾ رهڻ لڳا، تڏهن کين مسجد جوڙائڻ جو خيال آيو. اُن ڪري پاڻ سڳورن حضرت ابو ايوب انصاريؓ

جي گهر جي ڀرسان زمين جو ڪجهه ٽڪرو خريد ڪيو. اهو ٽڪرو بئو نجار قبيلي جي ٻن يتيم ڀائرن جو هو. انهيءَ زمين جي ٽڪري تي جهنگ هو، جتي ڪڇين جا ڪجهه وڻ به بيٺل هئا. پاڻ سڳورن جهنگ ۽ ڪڇين جا وڻ وڍائي، لاهه ڪڍائي، مسجد جو بنياد رکيو، جنهن کي 'مسجد نبوي' سڏيو وڃي ٿو.

جڏهن زمين مسجد جي اڏاوت لاءِ تيار ٿي وئي، ته ان جي تعمير جو ڪم شروع ڪيو ويو. حضور صلي الله عليه وآله وسلم جن، ٻين اصحابن سان گڏ پاڻ هڪ پورهيت وانگر مسجد جي اڏاوت ۾ حصو ورتو. اصحابن پاڻ سڳورن کي عرض ڪيو ته، اهو ڪم اسان جي حوالي ڪري، پاڻ آرامي ٿين. پر رسول ڪريم صلي الله عليه وآله وسلم جن اصحابن سان گڏ مٽي ۽ پٿر ڍوئيندا رهيا. اصحابي پاڻ سڳورن کي پورهيو ڪندي ڏسي وڌيڪ جوش ۽ جذبي سان ڪم ڪرڻ لڳا.

مسجد نبوي ان وقت بلڪل سادي نموني ٺاهي وئي. ڪڇين سرن جون پتيون ٺاهي، انهن جي مٿان ڪڇين جي ڦرهن جي ڇت رکي وئي. مسجد ۾ فرش نه هئڻ ڪري، مينهن پوڻ کان پوءِ گپ ٿي ويندي هئي، تنهنڪري پٺ تي پٿريل مٽي وجهرائي، ان کي پڪو ڪرائي ڇڏيائون.

انهيءَ مان ثابت ٿيو ته، پاڻ سڳورا پورهئي کي ڪيڏو نه پسند فرمائيندا هئا. جيڪڏهن پاڻ سڳورا رڳو حڪم ڪن ها تڏهن به مسجد نبوي اڏجي وڃي ها. پر نبي ڪريم صلي الله عليه وآله وسلم جن پنهنجي سر ڪم ڪري، پورهئي جي اهميت کي دنيا آڏو ثابت ڪري ڏيکاريو.

اسان کي به گهرجي ته، پاڻ سڳورن جي ڏنل سبق تي عمل ڪريون ۽ پورهئي کان ڪڏهن به عار نه ڪريون.

مشق

1. هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- (الف) مسجد نبويءَ جي اڏاوت لاءِ زمين ڪنهن کان خريد ڪئي وئي؟
- (ب) مسجد نبويءَ جي اڏاوت ۾ پاڻ سڳورن ڪهڙو حصو ورتو؟
- (ج) پاڻ سڳورن جي ڪم ڪرڻ مان اسان کي ڪهڙو سبق ٿو ملي؟

2. هيٺين لفظن جي معنيٰ لکيو ۽ پنهنجن جملن ۾ ڪم آڻيو:

لفظ	معنيٰ	جملي ۾ استعمال
گُڻ		
اوج		
راس		
تعمير		
تاكيد		

3. هيٺين لفظن جا ضد لکيو:

لفظ	ضد	لفظ	ضد
شروع		زمين	
دوست		ڪڇي	
فرش		حلال	

4. هيٺيان خال ڀريو:

(الف) انهيءَ زمين جي ٽڪري تي جهنگ هو، جتي..... جا ڪجهه وڻ به بيٺل هئا.

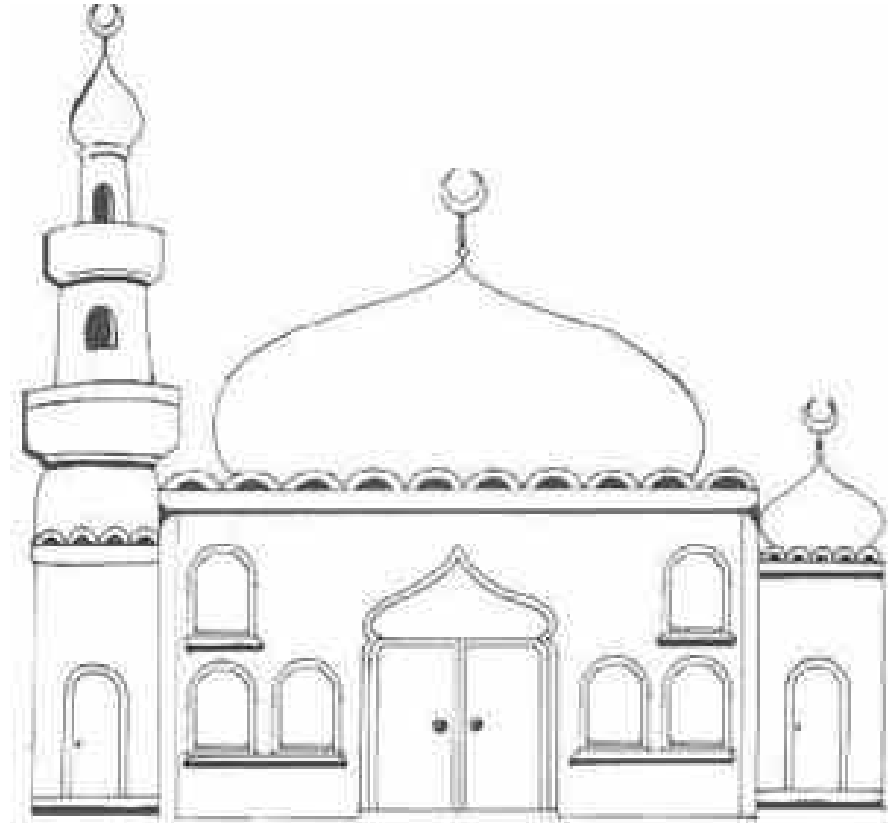
(ب) پورهيت خدا جو آهي.

(ج) مسجد نبويءَ جون پتيون مان ٺاهيون ويون.

(د) پاڻ سڳورن جي ڏنل سبق تي عمل ڪريون ۽ پورهئي کان ڪڏهن به نه ڪريون.

5. اهڙا ڏهه اسم لکڻ، جيڪي ساهوارن، جاين ۽ شين جا نالا هجن.

6. تصوير ۾ رنگ ڀريو.

ياد رکڻو ته:

اسم معنيٰ نالو - ڪنهن به ساهواري، جاءِ ۽ شيءِ جي نالي کي اسم چئبو آهي.

جيئن: ڳئون، چوڪر، ميز، ڪتاب، اسڪول عام، نالا آهن. اهي اسم عام سڏبا آهن.

سڪيا جي حاصلات

- نبي پاڪ جي ساراھ لکڻ.
- نبي پاڪ جا انسانن تي ٿورا لکڻ.
- نبي پاڪ جي دنيا وارن تي برڪت ۽ رحمت ٻڌائڻ.
- نعت شريف جي بيت کي مڪمل ڪرڻ.

نعت

محبت جنهن جي فطرت هئي، صداقت جنهن جي سيرت هئي،
عبادت زندگي ۽ زندگي، جنهن جي عبادت هئي.
ڪڏهن ڪنهن سان عداوت هئي، نه ڪنهن جي لاءِ نفرت هئي،
محمد جي نظر ۾، هر بشر جي لاءِ عزت هئي.
ڪڪر وانگر وسايو مينهن، جنهن پنهنجي مروت جو،
بنا ڪنهن فرق جي پنهنجن، پراون تي عنايت هئي.
نظر ۾، سوچ ۾، گفتار ۾، ڪردار ۾ جنهن جي،
اڻ کان تا ابد قائم، رهڻ واري حقيقت هئي.
اتي ماحول پيدا ٿيو، محبت جو اخوت جو،
جتي ويڃا ئي ويڃا هئا، جتي نفرت ئي نفرت هئي.

عبدالحميد 'جوش'

1. هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- (الف) شاعر هن نظم ۾ ڪنهن جي تعريف ڪئي آهي؟
 (ب) نبي سڳوري جي واکاڻ شاعر ڪهڙن لفظن ۾ ڪئي آهي؟
 (ج) حضرت محمد صلي الله عليه وآله وسلم جن جي پيدا ٿيڻ کان اڳ دنيا جي ڪهڙي حالت هئي؟
 (د) الله جي رسول صلي الله عليه وآله وسلم جن جي ڏنل سبق مان اسان کي ڪهڙي نصيحت ملي ٿي؟

2. هيٺين لفظن جي معنيٰ لغت مان ڳولي لکو:

لفظ	معنيٰ	لفظ	معنيٰ
صداقت		عنايت	
مروت		أخوت	
بشر		عداوت	

3. هيٺيون ستون مڪمل ڪريو:

- * محبت جنهن جي فطرت هئي،
 عبادت زندگي ۽ زندگي،
 * ڪڪر وانگر وسايو مينهن،
 بنا ڪنهن فرق جي پنهنجن،

سرگرمي: هيءَ نعت سُر سان ٻڌايو.

سکيا جي حاصلات

- حضرت عثمان غنيؓ جي خوبين بابت ڄاڻڻ.
- سبق ۾ آيل لفظن جي معنيٰ سکڻ.
- ٻيا لفظ سکڻ.
- ساڳي معنيٰ وارا لفظ سکي استعمال ڪرڻ.

سبق چوڻون

حضرت عثمان غني رضي الله عنه

حضرت عثمان غني رضي الله عنه، مسلمانن جو ٽيون خليفو ٿي گذريو آهي. هو اسان جي پياري نبي ڪريم صلي الله عليه وآله وسلم جن جو پيارو صحابي هو. حضرت عثمان غني رضي الله عنه جي طبيعت نهايت سنجيده ۽ انصاف پسند هئي. حضرت ابوبڪر صديق رضي الله عنه جڏهن کين اسلام جي دعوت ڏني، تڏهن هن بنا دير ايمان آندو.

بين اصحابن وانگر حضرت عثمان غني رضي الله عنه به، الله تعاليٰ جي راضي توڙي عام پلائيءَ جي ڪمن لاءِ هر وقت تيار رهندو هو. الله تعاليٰ کيس دولتمند ته اڳيئي بڻايو هو، ويتر جو پاڻ سڳورن جي صحبت نصيب ٿيس ته هو اسلام ۽ مسلمانن جي خدمت لاءِ جاني ۽ مالي قرباني ڪرڻ ۾ اڳرو رهيو. مسلمان جڏهن مڪي شريف کان هجرت ڪري مديني شريف آيا تڏهن کين پيئڻ جي پاڻيءَ جي ڏاڍي تڪليف پيش آئي. شهر جي ويجهو ’روم‘ نالي مٺي پاڻيءَ جو هڪ کوھ هوندو هو، جيڪو هڪ يهوديءَ جي ملڪيت هو. اهو يهودي ايترو ته ظالم ۽ لالچي هوندو هو، جو پاڻي به پيسن تي وڪڻندو هو. جيڪو کيس پيسا ڏيندو هو تنهن کي پاڻي ڀرڻ ڏيندو هو ۽ جنهن غريب وٽ پيسا نه هوندا هئا تنهن کي پاڻي ڀرڻ نه ڏيندو هو. خاص ڪري مسلمانن سان ته هن جو ويڙهو هوندو هو.

حضرت عثمان غني رضي الله عنه جهڙي سخي ۽ رحمدل انسان کان، مسلمانن جي اها حالت ڏني نٿي ٿي، سو پاڻ پنهنجي هٿان ان يهوديءَ کي ويهه هزار درهم ڏئي، اهو کوھ خريد ڪري، مسلمانن لاءِ وقف ڪري ڇڏيو، جنهنڪري مسلمانن کي وڏو فائدو رسيو.

حضرت عثمان غني رضي الله عنه پنهنجي دولت اسلام ۽ مسلمانن جي عام پلائيءَ جهڙن ڪمن ۾ خرچ ڪري مسلمانن لاءِ هڪ سٺو مثال پيش ڪيو. اسان جي ملڪ جي سرنديءَ پڇنديءَ وارن مسلمانن کي به انهيءَ مثال کي سامهون رکي اسلام ۽ مسلمانن جي خدمت ڪرڻ گهرجي.

مشق

1. هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- (الف) حضرت عثمان غني رضي الله عنه کي الله تعاليٰ ڪهڙين خوبين سان نوازيو هو؟
- (ب) مٺي پاڻيءَ جي ڪوهه جو نالو ڇا هو؟
- (ج) حضرت عثمان غني ؓ اهو ڪوهه ڪنهن کان خريد ڪيو هو؟
- (د) حضرت عثمان غني ؓ يهوديءَ کان ڪوهه ڪيترن درهمن ۾ خريد ڪيو؟

2. هيٺين لفظن جي معنيٰ لکو ۽ جملن ۾ ڪم آڻيو:

لفظ	معنيٰ	جملي ۾ استعمال
غني		
پنهنجي هٿان		
ڪهل		
سرندي پڇندي		
ويرُ		
دولتمند		

3. هيٺين لفظن جا ضد لکو:

لفظ	ضد	لفظ	ضد
دير		غريب	
عام		سخي	
ظالم		سُنو	

4. 'سرندي پُچندي' پتو لفظ آهي. توهان اهڙا ڪي به ٻيا پنج پتا لفظ لکي ڏيکاريو.

5. جمع ۽ واحد لکو:

جمع	واحد	واحد	جمع
پيارا		فائدو	
ڪوھ		تڪليف	
پيسا		مسلمان	

، ،

سکيا جي حاصلات

- آڪاش منڊل بابت ڄاڻ حاصل ڪرڻ.
- شمسي نظام بابت آگاهي حاصل ڪرڻ.
- زمان ماضيءَ کي زمان مستقبل ۾ بدلائڻ.
- نوان لفظ لغت مان ڏسي معنائون ٻڌائڻ
- ۽ جملن ۾ استعمال ڪرڻ.
- مناسب لفظن سان خال ڀرڻ.

سبق پنجنون

آڪاش منڊل

توهان رات جو اُپ ڏي ضرور نهاريو هوندو. اُپ ۾ تارن جي ٿر ٿر ڪيڏي نه وڻندڙ هوندي آهي. اونداهي رات ۾ ته اُپ تي ٽمڪندڙ تارن جو نظارو دل کي اڃا به وڌيڪ لڙپاڻيندڙ ۽ موهيندڙ لڳندو آهي. تارا ڏينهن جو به هوندا آهن پر سج جي تيز روشنيءَ سبب نظر نه ايندا آهن. رات جو اُپ تي تارن جي پڪڙيل نڪتن واري مانڊاڻ کي آڪاش منڊل چئجي ٿو.

تارا اهڙيون ڪائناتي ۽ قدرتي شيون آهن، جيڪي گرمي، روشني ۽ ڪرڻا پيدا ڪن ٿيون. سج به هڪ تارو آهي. سج ۽ ان جي چوڌاري گردش ڪندڙ شين کي شمسي نظام چئبو آهي. هن شمسي نظام ۾ گرھ ۽ اُپ گرھ اچي وڃن ٿا. تاري کي پنهنجي روشني هوندي آهي، پر گرھ يا اُپ گرھ کي پنهنجي روشني نه هوندي آهي. ننڍا وڏا گرھ سج جي چوڌاري گردش ڪندا آهن. اُپ گرھ وري گرھ جي چوڌاري چڪر لڳائيندا آهن. اسان جي ڌرتي به هڪ گرھ آهي ۽

چنڊُ اسان جي ڌرتيءَ جو هڪ اُپ گرهه آهي جيڪو اسان جي ڌرتيءَ جي چوڌاري ڦري ٿو. اڳ ۾ مُڪيه نَو گرهه ڄاڻايا ويندا هئا، پر 2006ع کان پوءِ نئين تحقيق موجب اٺ وڏا گرهه: زمين، مريخ، عطارد، زهره، مشتري، زحل، يورينس ۽ نيپچون آهن. پلوٽو ۽ ٻيا ننڍا گرهه آهن.

آڪاش منڊل ۾ ڪي تارا الڳ الڳ ڏسبا آهن، ڪي مختلف جُهرمتن جي صورت ۾ نظر ايندا آهن. انهن جُهرمتن جا نالا آسمان ۾ انهن جي بيهڪ جي ڪري پيل آهن. جيئن ٿيڙو، گت، ڪٽي، وچون وغيره. ٿيڙو ۽ ٽن تارن جي قطار ٿئي ٿي ۽ گت ۾ چار تارا نظر ايندا آهن. ڪن تارن جا خاص نالا به آهن جيئن قطب تارو، وهائو يا اُسُ وارو تارو وغيره.

آڪاش منڊل ۾ ڪهڪشائون به آهن. ڪهڪشائون به ستارن جا جُهرمت آهن. اسان جو سج هڪ بي ترتيب ڪهڪشان جي نظام جو حصو آهي.

آڪاش منڊل ۾ ڪڏهن ڪڏهن ڀُڇڙ تارا به ڏسڻ ۾ ايندا آهن. ڀُڇڙ تارا جيئن ئي سج جي ويجهو ايندا آهن ته، سج جي گرميءَ تي انهن جا برفاني ته رجڻ شروع ٿيندا آهن ۽ انهن مان خارج ٿيندڙ دونهين جهڙي وڏي اڇي شيءِ ڀُڇ وانگر نظر ايندي آهي.

مٿي ڄاڻايل سموريون ڳالهيون نظام شمسي يا آڪاش منڊل جو حصو آهن.

مشق

1. هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- (الف) آڪاش منڊل يا شمسي نظام ڇا ڪي چوندا آهن؟
- (ب) تارا ڇا آهن؟
- (ج) سج ڇا آهي؟
- (د) گرهه ۽ اُپ گرهه ۾ فرق ٻڌايو؟
- (هه) ڪهڪشان ڇا ڪي چئجي ٿو؟
- (و) ڀُڇڙ تاري بابت اوهان ڪي ڪهڙي ڄاڻ آهي؟

2. توهان رات جو آپ ڏانهن ضرور نهاريو هوندو هن جملي ۾ 'نهاريو' فعل ماضي آهي.

'نهاريو' کي بدلائي 'نهاريندا' لکنداسين ته فعل جو زمانو بدلجي ويندو، انهيءَ زماني کي زمان مستقبل چئبو آهي. مستقبل معنيٰ ايندڙ وقت. هيٺين فعلن جي زمان کي بدلائي زمان مستقبل ٺاهيو:

لکيو - آيو - پڙهيو - ڳالهايو - ويا

3. هيٺين لفظن جي معنيٰ لغت مان ڏسي لکو ۽ جملن ۾ ڪتب آڻيو:

لفظ	معنيٰ	جملي ۾ استعمال
آڪاش		
منڊل		
نظارو		
گردش		
جهرمت		

4. مناسب لفظن سان خال ڀريو:

* آڪاش کي _____ به چئبو آهي. (زمين - اُپ - چنڊ - تارو)

* زمين هڪ _____ آهي. (اُپ گرھ - گرھ - تارو - نڪت)

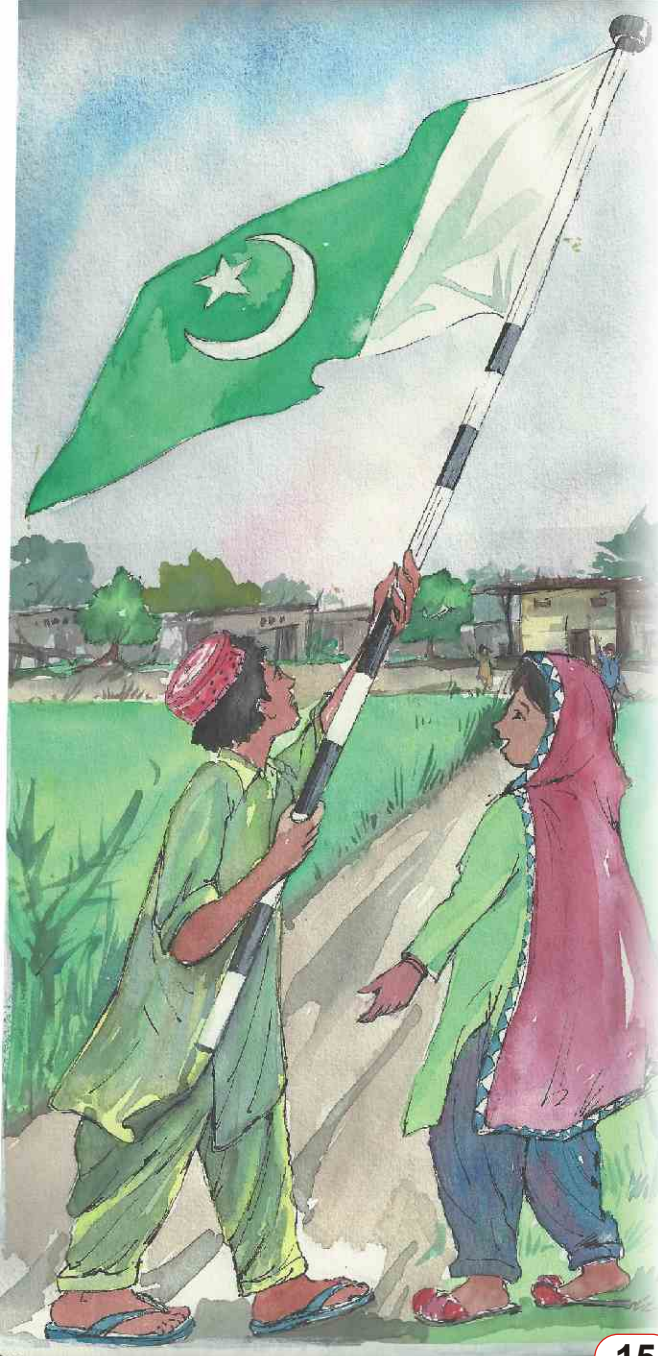
* ٽن تارن جي قطار کي _____ چئبو آهي. (ڪٽي - وهائو تارو - ٽيڙو - ڪٽ)

سکيا جي حاصلات

- وطن جي حب واري نظم کان علاوه ٻيا شعر ٻڌائڻ.
- خال پري شعر مڪمل ڪرڻ.
- قافيهي بابت سکڻ / معلومات حاصل ڪرڻ.
- نظم کي سُڙ ۽ لُڻ سان پڙهڻ.

سبق ڇهون

هَلو سبڙ پَرچَم اُڌاري هَلو

وطن جي چمن کي سنواري هلو،
سنواري، سُڌاري، اُڃاري هلو.
سڀا جي نظر سان نهاري هلو،
وفا جي اکر کي اُڃاري هلو.
سوين سڄَ اُپ تي اُڀاري هلو،
سڄو ساڻ ساري سنڀاري هلو.
ڪدورت ۽ ڪيني کي دل مان ڪڍي،
فقط ديس جو ڌيان ڌاري هلو.
جبل، جهنگ، دريا لتاڙي لنگهو،
ڏکن جي ته ڏونگر کي ڌاري هلو.
گچائي، ڪُٽ، ڪوڙ ڪوري ڪيو،
صداقت ۽ سچ جي سَهاري هلو.
بلنديءَ جي عظمت جا ڪوڙي عَلم،
زمانِي کي حيرت ڏياري هلو.
ڪنارا اچي نيٺ چُمندا قدم،
توڪل جي تُرهي کي تاري هلو.

هلڻ جو، وڌڻ جو، بگڻ ٿو وڃي،
اُٿو قافلي، ڪي اٿاري هلو.

امانت اوهان ڪي، ٿي سونهي ”سليم“،
هلو سبز پرچم اُڌاري هلو.

سليم ڳاڙهوي

مشق

1. هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- (الف) هن نظم مان توهان ڪي ڪهڙو بند وڌيڪ پسند آهي؟
(ب) اهو بند توهان ڪي وڌيڪ چو پسند آهي؟
(ج) وطن جي حُب جا ڪي ٻيا شعر توهان ڪي ياد هجن ته ٻڌايو؟

2. هيٺيان بند مڪمل ڪريو:

- * ڪچائي، ڪُٽ، ڪوڙ
..... جي سَهاري هلو.
* جبل، جهنگ، دريا
..... ڏونگر ڪي ڌاري هلو.
* هلڻ جو، وڌڻ جو
..... ڪي اُٿاري هلو.

3. بيت ۾ ڪم آيل هر آواز لفظن جي چونڊ ڪريو: جيئن: سنواري / نهاري

ياد رکو ته: نظم ۾ اهڙن هر آواز لفظن ڪي ”قافيو“ به چئبو آهي.

- (1) سرگرمي: هن نظم ڪي سُر سان ڳائي ٻڌايو.
(2) وطن جي جهنڊي بابت پنج جملا لکو.

سکيا جي حاصلات

- سنڌ جي ثقافت بابت ڄاڻ حاصل ڪرڻ.
- شاهه عنايت جي باري ۾ ڄاڻ.
- اسم خاص جي باري ۾ ڄاڻ حاصل ڪرڻ.
- مناسب لفظن سان خال ڀرڻ.
- مختصر مضمون لکڻ.

سبق ستون

صوفي شاهه عنايت شهيد جو ميلو

سنڌ، صوفين ۽ بزرگن جي ڌرتي آهي، جن هميشه پيار، محبت ۽ امن جو سبق ڏنو آهي. انهن بزرگن جي پيار، امن، پائپي ۽ اتحاد جي تعليم ۽ تربيت جي اثر ڪري هتي جا ماڻهو سدائين کان پيار ۽ امن جا پيروڪار رهيا آهن. سنڌ جو ڪوبه اهڙو واهڻ يا وسندي نه آهي، جتي اهڙن صوفين ۽ بزرگن جي ڪا مزار نه هجي. انهن مزارن تي هر سال ميلا لڳندا آهن.

سنڌ ۾ لڳندڙ ميلا، سير ۽ تفريح سان گڏوگڏ وڻج واپار جو پڻ هڪ اهم وسيلو آهن. انهن ميلن ۾ جتي بزرگن سان عقيدت جو اظهار ڪيو ويندو آهي. اُتي لکين آيل عقيدتمندن ۽ زيارتين لاءِ تفريح جو به انتظام ڪيو ويندو آهي. زرعي نمائشون، ادبي ڪانفرنسون ۽ مشاعرا ٿيندا آهن. مختلف هُرن جا اسٽال، سرڪس، جهولا، رانديڪن، مٺاين ۽ کاڌي پيئي جا دُڪان به لڳايا ويندا آهن.

ميلن جي بازارن ۾ وڏو ڪاروبار ٿيندو آهي. سوين ڏڪاندار جتي منافعو ڪمائيندا آهن، اُتي ماڻهن جي تفريح ۽ وندر جو سامان به مهيا ٿئي ٿو. سنڌ ۾ اهڙا ڪيترائي ننڍا توڙي وڏا ميلا لڳندا آهن. صوفي شاهه عنايت شهيد جو ميلو انهن ميلن کان ڪجهه مختلف آهي.

شاهه عنايت جو پورو نالو شاهه عنايت الله ولد مخدوم فضل الله آهي. سندن وڏا بغداد جا هئا، جتان لڏي اچي ’اُچ شريف‘ ۾ رهيا. ان کان پوءِ سنڌ جي ڳوٺ ’نصريه‘ ۾ آباد ٿيا. ان بعد ’ميران پور‘ ۾ اچي رهيا، جيڪو موجوده ’جهوڪ شريف‘ جي اوڀر پاسي ويجهو آهي.

صوفي شاهه عنايت، ميران پور ۾ سن 1066ھ مطابق 1654ع ۾ پيدا ٿيو. ابتدائي تعليم عربي، فارسي ۽ قرآن مجيد مڪمل ڪري، جوانيءَ ۾ ملتان جي بزرگ، ڪامل درويش شاهه شمس کان فيض حاصل ڪيائين. اُن کان پوءِ حيدرآباد دکن ۾ شاهه عبدالملڪ برهانپوريءَ جي صحبت ۾ پنج ورهيه گذاريائين کيس شاهه عبدالملڪ هڪ ڳاڙهو خرقو، تراز ۽ ٽوپي ڏئي ’صوفي‘ءَ جي لقب سان نوازيو ۽ هدايت ڪيائينس ته سنڌ ۾ وڃي خلق جي خدمت ڪر. آخرڪار شاهه عنايت نٿي ۾ آيو. هتي فقيري نموني سان زندگي گذارڻ لڳو ۽ ماڻهن جي ساڻس عقيدت ۽ محبت وڌڻ لڳي، ڪجهه وقت کان پوءِ نٿو ڇڏي اچي ’ميران پور‘ ۾ رهيو.

ميران پور ۾ قيام دوران، سندس فقيريءَ جي هاڪ هر هنڌ پکڙجي وئي. پري پري کان مريد ۽ عقيدتمند اچي کانئس روحاني فيض حاصل ڪرڻ لڳا. شاهه عنايت کي هارين ۽ غريبن سان گهڻي همدردي هئي، اُن ڪري هن هارين جي حقن جي حمايت ڪئي ۽ پيغام ڏنائين ته: ”جو ڪيڙي سو کائي،“ جيڪا ڳالهه پرپاسي جي بااثر زميندارن ۽ وڏن ماڻهن کي پسند نه آئي. اهي وقت جي حاڪمن سان گڏجي شاهه عنايت ۽ سندس فقيرن جي خلاف ٿي پيا. سن 1128ھ مطابق 1715ع ۾، نواب اعظم خان، مغلن پاران نٿي جو

گورنر مقرر ٿي آيو. هن، شاهه عنايت ۽ سندس فقيرن کان ڏل جي گهر ڪئي. انڪار ڪرڻ تي نواب اعظم خان، مقامي حاڪمن ۽ بااثر ماڻهن جي مدد سان وڏو لشڪر وٺي ميران پور جو گهيرو ڪيو. هي گهيرو ڇهه مهينا هليو. آخر صوفي شاهه عنايت کي 17 صفر سن 1130ھ مطابق 1718ع ۾، دوکي سان شهيد ڪيو ويو. سندس آخري آرام گاهه جهوڪ شريف ۾ آهي. جتي هر سال 17 صفر کان ٽي ڏينهن شاندار ميلو لڳندو آهي. اُتي وڏي تعداد ۾ مُريد ۽ عقيدتمند ايندا آهن. ميلي جي موقعي تي صوفياڻو ڪلام ڳايو ويندو آهي.

مشق

1. هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- (الف) صوفي بزرگن ڪهڙو پيغام ڏنو آهي؟
 (ب) ميلن ۾ ڪهڙي قسم جي تفريح هوندي آهي؟
 (ج) صوفي شاهه عنايت هارين جي حقن لاءِ ڪهڙو پيغام ڏنو؟
 (د) صوفي شاهه عنايت جي شهادت وقت نٿي جو گورنر ڪير هو؟
 (ه) صوفي شاهه عنايت شهيد جو ميلو ڪڏهن ۽ ڪٿي لڳندو آهي؟

2. هيٺين لفظن جي معنيٰ لکو ۽ پنهنجن جملن ۾ ڪتب آڻيو:

لفظ	معنيٰ	جملي ۾ استعمال
تفريح		
واهڻ		
درس		
تفسير		
منافعو		

3. هن سبق ۾ ڪم آيل لفظ:

شاهه عنايت - بغداد - جهوڪ وغيره اسم خاص آهن.

جيڪي نالا ڪنهن خاص شخص، جڳهه يا شيءِ جا هوندا آهن، تن کي اسم خاص چئبو آهي، توهان به اهڙا پنج اسم خاص سبق مان ڳولي لکو.

4. هيٺيان خال ڀريو:

(الف) صوفي شاهه عنايت شهيد جي مزار ۾ آهي.

(ب) هن بزرگ جو هر سال ميلو تي لڳندو آهي.

(ج) ميلي جي موقعي تي ڪلام ڳايو ويندو آهي.

(د) هن بزرگ جا وڏا اصل جا هئا.

(هه) ميران پور ۾ رهڻ دوران سندن فقيريءَ جي هر هنڌ پکڙجي وئي.

5. تصوير سڃاڻو:

سرگرمي: اوهان ڪنهن به ڏنل ميلي جو مختصر احوال لکو.

سکيا جي حاصلات

- ھولي جي ڏڻ بابت ڄاڻڻ.
- سنڌ جي ثقافت جي ڄاڻ حاصل ڪرڻ.
- نون لفظن کي ڄمڻ ۾ استعمال ڪرڻ.
- مذهبي ڏڻ جو احترام سکڻ.
- زمان ماضي جي ڄمڻ کي زمان حال ۾ بدلائڻ.

سبق انون

ھولي

ھولي ھندو ڌرم وارن جو ھڪ اھم ڌرمي ڏڻ آھي. آڳاٽي زماني ۾ ھندستان ۾ ھرناڪش نالي ھڪ راجا راج ڪندو ھو. ھڪ ڀيري ھُن پوڄا ۾ دعا گھري تہ: ”مون کي اھڙي طاقت ملي، جو آءٌ نہ تير سان مري سگھان نہ تلوار سان، نہ گھر جي اندر مران نہ گھر کان ٻاھر، نہ مون کي ڪو زمين تي ماري سگھي، نہ آسمان تي، نہ ڪنھن انسان کان مري سگھان نہ جانور کان، نہ ڏينھن جو مران نہ وري رات جو.“ چون ٿا تہ: ”ھُن جي دعا اگھامي وئي. راجا طاقت جي نشي ۾ اچي اعلان ڪرايو تہ: ”ھاڻي مون کان وڌيڪ ڪوبه طاقتور نہ آھي، تنھنڪري اوھان سڀني کي منھنجي پوڄا ڪرڻ گھرجي.“

راجا کي پھلاج نالي ھڪ پٽ ھو. اھو جڏھن وڏو ٿيو تہ راجا کيس تعليم ۽ تربيت لاءِ اُستاد وٺ چڏيو. استاد کيس ھڪ ئي ڀاڻھار جي پوڄا ڪرڻ ۽ اُن کي ئي مڃڻ جي نصيحت ڪئي. تڏھن ھن اھو سمجھيو تہ: ”منھنجو پيءُ ھن سنسار جو خلقڻھار نہ آھي. اھو سوچي ھو ماڻھن ۾ پرچار ڪرڻ لڳو تہ ھن سموري ڪائنات جو خلقيندڙ ھڪ خدا آھي. اُن جي ئي پوڄا ڪرڻ گھرجي.“

جڏھن راجا ڏٺو تہ سندس پٽ، سندس راج کي گمراھ ڪري رھيو آھي، تڏھن پٽ کي حڪم ڏنائين تہ: ”تون اھا ڳالھ چڏي ڏي.“ پر ھو نہ مڙيو. نتيجي ۾ ماڻھو راجا جي خلاف ٿي پيا ۽ پھلاج کي ’سچو ڀڳت‘ سمجھڻ لڳا.

راجا کي اھا ڳالھ نہ وڻي ۽ ھو پھلاج کي مارائڻ لاءِ ستون ستڻ لڳو. ھُن کيس جبل جي چوٽيءَ تان ڌڪو ڏياريو، سمنڊ ۾ ٻوڙي مارڻ لاءِ لوڙھيو، پر ھو بچي ويو. راجا کي پريشان ڏسي، سندس ڀيڻ ھولڪا وٽس آئي ۽

چيائينس ته: ”مون وٽ هڪ اهڙي چادر آهي، جنهن کي جيڪو به پنهنجي جسم تي ويڙهيندو، تنهن کي باهه نه ساڙيندي. تون باهه جو وڏو مڇ ٻاراءِ. آءُ اُن ۾ اُها چادر ويڙهي وينديس. پوءِ پهلاج کي چئو ته جيڪڏهن تون سچ تي آهين ته هن مڇ ۾ گهڙ! هو جڏهن باهه ۾ ايندو ته سڙي خاڪ ٿي ويندو ۽ تنهنجي هُن مان جند چُٽي پوندي.“

راجا کي اها ڳالهه وڻي. هُن هڪدم مڇ ٻارايو. هولڪا چادر ويڙهي وڃي اُن ۾ ويٺي. پهلاج به ڏٺيءَ کي ياد ڪري مڇ ۾ ٽپي پيو. اُن مهل قدرت سان هڪ وڏو طوفان آيو. هولڪا جي چادر اڏامي وڃي پهلاج تي پئي. هولڪا سڙي خاڪ ٿي وئي ۽ پهلاج صحيح سلامت ٻاهر نڪري آيو. ماڻهو ’سچ جي جءُ‘ جا نعرا هڻڻ لڳا.

ان کانپوءِ راجا هڪ ٻي سٺ سٺي. هن لوهه جو هڪ وڏو ٽنڀ باهه ۾ تپائي ڳاڙهو ڪرايو ۽ پهلاج کي للڪاري چيائين ته: ”جيڪڏهن تون سچو آهين ته هن ٽنڀي کي پاڪر پائي بيهه.“ جڏهن پهلاج ٽنڀي ڏانهن ڏٺو ته مٿان ان جي هڪ ماکوڙي گڙي رهي هئي. پوءِ هن جو ڊپ ختم ٿي ويو ۽ ڊوڙي وڃي ٽنڀي کي پاڪر پاتائين. قدرت سان ٽنڀو نڪاءُ ڪري ڦاٽي ٻه اڌ ٿي پيو ۽ اُن مان ’نرسنگهه‘ نڪري نروار ٿيو. نرسنگهه جي جسم جو اڌ شينهن جو ۽ اڌ ماڻهوءَ جو هو.

سانجهي ٿي، ته نرسنگهه، راجا هرناڪش کي جهلي، پنهنجي گوڏن تي رکيو ۽ درٻار جي چانئ تي ويهي، پنهنجا ٽنهن سندس چاتيءَ ۾ ڳپائي کيس ماري ڇڏيائين. پوءِ هُن پهلاج کي هرناڪش جي گاديءَ تي ويهاريو.

هندو ڌرم جا پوئلڳ هولڪا جي سڙي خاڪ ٿيڻ واري ڏينهن تي خوشيءَ ۾ ’سچ جي جءُ‘ چئي، هر سال ڦڳڻ مهيني جي ٻارهين تاريخ تي ڌوم ڌام سان ’هوليءَ‘ جو ڏهاڙو ملهائيندا آهن.

هوليءَ جي موقعي تي رات جو هر گهر ۾ باهه جو مڇ ٻاريو ويندو آهي،

جنهن ۾ ڳاڙهي ڌاڳي سان ويڙهيل اتي جو منو لولو پڄائبو آهي. لولو پڄي ويندو آهي، پر ڌاڳو اهڃاڻ طور نه سڙندو آهي. ڌاڳي جي سلامت هجڻ کي 'سچ جي جڻ' چيو ويندو آهي.

هوليءَ جي ٻئي ڏينهن تي ڌوڙيو ٿيندو آهي. انهيءَ موقعي تي هندو رنگن جون پڇڪاريون پري، مٿن مائٽن ۽ دوستن تي اڇلي محبت ۽ خوشيءَ جو اظهار ڪندا آهن.

مشق

1. هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- (الف) راجا هرناڪش ڪهڙي دعا گهري هئي؟
- (ب) راجا هرناڪش جي پٽ جو نالو ڇا هو؟
- (ج) پهلاج پڳت، پيءُ جي خلاف ڇو ٿيو؟
- (د) هولڪا ڪير هئي ۽ سندس موت ڪيئن ٿيو؟
- (هه) هولي ڪهڙي مهيني ۾ ملهائبي آهي؟
- (و) هوليءَ جي ٻئي ڏينهن کي ڇا سڏبو آهي؟
- (ز) راجا هرناڪش جو موت ڪيئن ٿيو؟

2. هيٺين لفظن جي معنيٰ لکو ۽ جملن ۾ ڪم آڻيو:

لفظ	معنيٰ	جملي ۾ استعمال
خلقڻهار		
ڦڳڻ		
سنسار		
جڻ		
پرچار		

3. هيٺ ڏنل جملن کي زمان ماضيءَ مان زمان حال ۾ بدلايو:
جيئن : پهلاج آيو - پهلاج اچي ٿو.

- هريش ماني کاڌي.
- سيتا اسڪول وئي.
- اسڪول جو گهند وڳو.

4. تصوير ۾ مناسب رنگ ڀريو:

ياد رکو ته:

- * ڦڳڻ مهينو وڪرمي سال جو ٻارهون مهينو آهي.
- * عيدالفطر ۽ عيدالاضحيٰ مسلمانن جا وڏا ڏينهن آهن.
- * ڪرسمس عيسائين جو وڏو ڏينهن آهي.
- * هولي ۽ ڏياري هندن جا وڏا ڏينهن آهن.

اسان سڀني کي سمورن مذهبي ڏڻن جو احترام ڪرڻ گهرجي.

سکيا جي حاصلات

- نظم مان لطف وٺڻ.
- اسم عام ۽ اسم خاص جي سڃاڻپ ڪرڻ.
- نظم پڙهي ان جو نت پڌائڻ.
- وطن جي حب بابت ڪي جملا لکڻ.
- نظم کي زباني سُر سان پڌائڻ.

سبق نائون

پيارا وطن

منهنجا وطن پيارا وطن، اڪڙين سنڌا تارا وطن!
اي دوست دل وارا وطن، هر جاءِ هاڪارا وطن!

تون ئي جياپو جان جو، تو سان سندر جيءَ جون جڙيون،
توسان اڙيو مَن آ سندر، اي سرس سُونهرا وطن!

منڙا وطن تنهنجي مٿان، سر ساهه سڀ گهوري ڇڏيان!
تنهنجو نه مٽ ڪو ديس ٻيو، محبوب موچارا وطن!

سُکيو ستابو شل رهين، ڪوسو لڳي توکي نه واءِ،
ماڪي ۽ مصريءَ کان مٿا، اي جان کان پيارا وطن!

تنهنجي مٿيءَ ۾ مُشڪُ ۽ تنهنجي هوائن ۾ هُڳاءِ،
مهراڻ جي هر موج، ڄڻ امرت سنڌي ڌارا وطن!

منهنجا وطن، شل شَهرَ ۽ سڀ ڳوٺڙا تنهنجا وسن،
رحمت سنڌا تو تي ڪڪر ڪن خوب وسڪارا وطن!

منهنجا محبت جا ”سليم“ آهن، سوين تو تي سلام،
مننار موچارا وطن، او سُونهن سِڪ وارا وطن!

سليم ڳاڙهوي

مشق

1. هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- (الف) هن نظر مان توهان کي ڪهڙو بند وڌيڪ وڻي ٿو؟
 (ب) اهو بند توهان کي ڇو ٿو وڻي؟
 (ج) هن نظر جي ڪنهن به هڪ بند جي سمجهاڻي ڏيو.

2. هيٺين لفظن جي معنيٰ لکڻ ۽ جملن ۾ ڪم آڻيو:

لفظ	معنيٰ	جملي ۾ استعمال
هاڪارا		
سرس		
سونهارا		
هڳاءُ		
مهرائڻ		

3. وطن سان محبت جي باري ۾ شاعر ڇا ٿو چئي؟ لکي ڏيکاريو.

4. هيٺ ڏنل اسمن مان اسم عام ۽ اسم خاص چونڊي ڌار ڪري لکو:

عورت - وڻ - ڪتاب - حيدرآباد - ناصر - گهوڙو - موٽر - ڪراچي - شازيه

پينسل - تاج محل - اسڪول

اسم عام	اسم خاص

سرگرمي: هن نظر کي سُر سان ٻُڌايو.

سکيا جي حاصلات

- علمي، ادبي شخصيت بابت معلومات حاصل ڪرڻ.
- سبق پڙهي خالي جايون ڀرڻ.
- ڪنهن به علمي، ادبي شخصيت بابت لکڻ.

سبق ڏهون

محمد عثمان ڏيپلائي

محمد عثمان ڏيپلائيءَ جو ڳاڻيٽو نامور عالمن، اديبن ۽ صحافين ۾ ٿئي ٿو.

محمد عثمان ڏيپلائيءَ جو جنم 13 جون 1908ع تي، ٿرپارڪر ضلعي جي شهر ’ڏيپلي‘ ۾ ٿيو. سندس والد حبيب الله هڪ ننڍڙو واپاري هو. محمد عثمان ڏيپلائيءَ جي شروعاتي تعليم ڏيپلي جي پرائمري اسڪول ۾ ٿي، جتي هو ڇهه درجا سنڌي پڙهيو. وڌيڪ تعليم جو ڏيپلي ۾ بندوبست نه هئڻ ڪري اڳتي

پڙهي نه سگهيو، پر پنهنجي ذاتي شوق ۽ محنت سان اردو، عربي، فارسي ۽ هندي چڱيءَ طرح سکي ويو. اسڪول ۾ سندس شمار ذهين ٻارن ۾ ٿيندو هو.

محمد عثمان ڏيپلائيءَ کي ننڍي هوندي کان ئي لکڻ پڙهڻ جو گهڻو شوق هوندو هو. چوٿين درجي ۾ پنهنجي هم ڪلاسي دوستن لاءِ هٿ سان لکيل هفتيوار اخبار ’فرحت آثار‘ ڪڍيائين. ان ۾ آکاڻيون، لطيفا ۽ خبرون ڏيندو هو. سن 1924ع ۾ جڏهن 16 ورهين جو هو، تڏهن سندس هڪ تاريخي مضمون دهليءَ مان نڪرندڙ مشهور اردو رسالي ’منادي‘ ۾ ڇپيو. ڏيپلائيءَ جو پهريون افسانو ’چنڊ سهڻو يا انسان‘ سنڌيءَ جي مشهور رسالي ’ترقي‘ ۾ ڇپيو، پاڻ 19 ورهين جو هو ته سندس پهريون ڪتاب ’قرآني دعائون‘ ڇپيو ۽ کيس انعام پڻ مليو.

محمد عثمان ڏيپلائي ڏيڍ سو کان مٿي ڪتاب لکيا، جن ۾ تاريخي ناول، ديني ڪتاب، افسانن جا مجموعا ۽ ناٽڪ شامل آهن. سندس مشهور ناولن ۾ ’نور توحيد‘ ۽ ’سانگهڙ‘ شمار ٿين ٿا. ’نور توحيد‘ ناول ۾ رسول پاڪ صه جي زندگي، جڏهن ته ’سانگهڙ‘ ناول ۾ سنڌين جي انگريز حڪومت سان زبردست ويڙهاند جو احوال آهي. انهيءَ ۾ خاص طور تي سنڌي عورتن جي همت ۽ بهادريءَ

جا داستان آهن. سندس ديني ڪتابن ۾ ’قرآن شريف‘ جو آسان سنڌي ترجمو به شامل آهي. ان کان سواءِ محمد عثمان ڏيپلائيءَ، شاهه عبداللطيف ڀٽائيءَ جو ڪلام گڏ ڪري پاڪيٽ سائيز ۾ ڇپايو.

محمد عثمان ڏيپلائي وڏو صحافي هو. هن ’عبرت‘، ’انسان‘ ۽ ٻيا رسالا ڪڍيا ۽ ويهارو کن ناٽڪ به لکيا.

محمد عثمان ڏيپلائيءَ جون سموريون لکڻيون انسان ذات جي ڀلائيءَ لاءِ آهن. هو چاهيندو هو ته انسان غلط ۽ جاهلاڻين ريتن ۽ رسمن کان چوٽڪارو حاصل ڪري جڳ ۾ عزت ۽ آبرو ماڻي.

سندس خدمتن جي مڃتا ۾ کيس 2004ع ۾ صدر پاڪستان طرفان ’پرائيڊ آف پرفارمنس‘ جو ايوارڊ ڏنو ويو.

محمد عثمان ڏيپلائي 7 فيبروري 1981ع تي وفات ڪئي. سندس آخري آرام گاهه ڪنٽومينٽ قبرستان حيدرآباد ۾ آهي.

مشق

1. هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- (الف) محمد عثمان ڏيپلائي ڇا جي ڪري مشهور هو؟
- (ب) محمد عثمان ڏيپلائي کي ڪهڙو ايوارڊ مليو؟
- (ج) محمد عثمان ڏيپلائيءَ جي مشهور ڪتابن جا نالا ٻڌايو؟
- (د) محمد عثمان ڏيپلائيءَ جي آخري آرامگاهه ڪٿي آهي؟

2. هيٺ ڏنل جملن ۾ خالي جايون ڀريو:

- محمد عثمان ڏيپلائي جو جنم 13 جونع ۾ ٿيو.
- ڏيپلو شهر ضلعي ۾ آهي.
- محمد عثمان ڏيپلائي ابتدائي تعليم اسڪول مان حاصل ڪئي.
- محمد عثمان ڏيپلائي کي صدارتي ايوارڊ سن ۾ مليو.
- محمد عثمان ڏيپلائي جي وفات سن ۾ ٿي.

3. پنهنجي علائقي جي ڪنهن علمي، ادبي شخصيت بابت مختصر نوٽ لکو.

سکيا جي حاصلات

- سنڌ جي عظيم تهذيب ۽ ثقافت بابت ڄاڻ حاصل ڪرڻ.
- موهن جي دڙي بابت معلومات حاصل ڪرڻ.
- فاعل جي ڄاڻ پرائڻ.
- غلط جملن کي درست ڪرڻ.
- سبق پڙهي ان جو نت لکڻ.

سبق يارھون

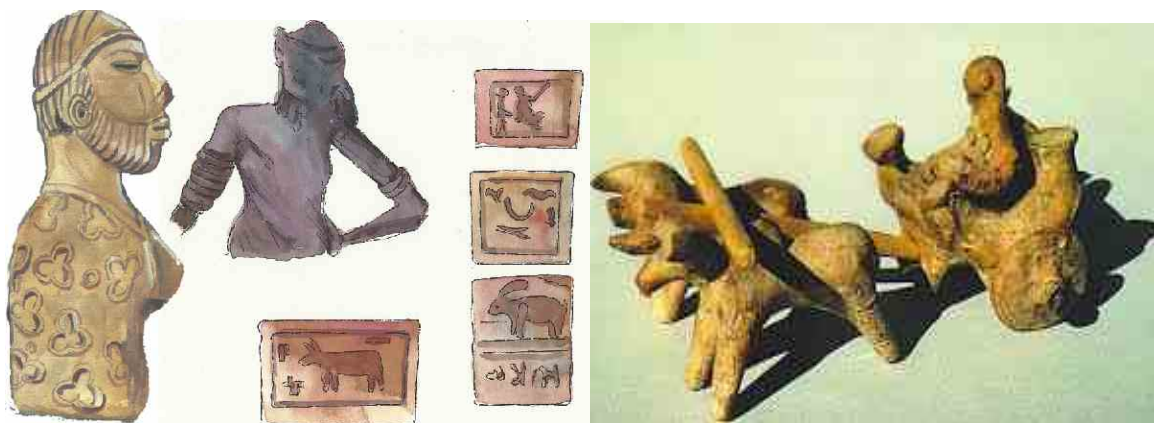
موهن جو دڙو

سنڌو ماڻھو جي تهذيب دنيا جي قديم تهذيبن مان هڪ آهي، اها ڄاڻ اسان کي موهن جي دڙي جي آثارن مان ملي ٿي. جيڪا اٽڪل ساڍا پنج هزار سال پراڻي آهي. هي دڙو لاڙڪاڻي ضلعي ۾، موهن جي دڙي ريلوي اسٽيشن کان تيرهن ڪلوميٽر پري آهي. هن دڙي کان سواءِ سنڌ ۾ ٻين ڪيترن ئي قديم شهرن جا نشان موجود آهن، پر هي سڀ کان وڏو دڙو آهي.

انگريزن جي حڪومت ۾ سر جان مارشل نالي هڪ انگريز، قديم آثارن جي ماهر کي حڪومت طرفان انهيءَ ڪم تي مقرر ڪيو ويو ته سنڌ جا قديم آثار ڳولي، انهن جي کوٽائي ڪرائي. هن 1922ع ۾ هن دڙي جي کوٽائي ڪرائي، جنهن مان معلوم ٿيو ته سنڌو ماڻھو جو هي علائقو آڳاٽي زماني ۾

ڏاڍو سُڌريل هو. ان وقت جا ماڻهو هوشيار ۽ هنر وارا هوندا هئا. سندن رهڻي ڪهڻي شاندار نموني جي هوندي هئي ۽ هو ڏاڍا سُڪيا ستابا هئا. ڪوٽائيءَ مان اهو پڻ ڏسڻ ۾ آيو ته هن شهر جون سڀ جايون هوادار ۽ پڪين سرن جون ٺهيل هيون. انهن مان ڪي ته ٻه ماڙ به هيون. شهر جا رستا ڪشادا ۽ سڌا هئا. رستن جي پاسن کان گندي پاڻيءَ جي نيڪال جون ناليون پڻ هيون ۽ پتين جي اوساري گاري سان ٿيل هئي. انهن جون سرون اهڙيون ته مضبوط پڪل هيون جو هزارين سال گذرڻ کان پوءِ اڄ به نيون پيون لڳن! گهرن ۾ پڪا ڪوهه ڏسڻ ۾ اچن ٿا. اتي هڪ وڏو تلاءُ موجود آهي. جو 12 ميٽر ڊگهو، 8 ميٽر ويڪرو ۽ اڍائي ميٽر اونهو آهي. اُن جي چوڌر طرف چاڙهيون ٺهيل آهن، جن مان اهو اندازو لڳائجي ٿو ته عام ماڻهو اُتي وهنجندا هئا. شهر جي بازار جا آثار به چٽا ڏسڻ ۾ اچن ٿا. ٻنهي پاسي دڪانن جا نشان به پٿر آهي.

هن دڙي کي ڪوٽيندي هڪ مندر ظاهر ٿيو. جنهن جي چوڌاري ننڍيون ننڍيون ڪوٺيون ٺهيل آهن. جن مان ائين ٿو معلوم ٿئي ته اُهي مندر جي پوڄارين لاءِ ٺهرايون ويون هيون. هن دڙي مان جيڪي سڪا هٿ آيا آهن تن تي ڍڳي ۽ ٻين شين جون شڪليون به اُڪريل آهن. گهرن کي ڪوٽيندي سون ۽ چانديءَ جا زيور، ٽامي ۽ ٺڪر جا ٿانوَ توڙي رانديڪا به هٿ آيا آهن. وڏي ٿڪ جا اوزار پڻ لڌا ويا آهن، جيڪي پٿر جا ٺهيل آهن. ان مان ائين ٿو سمجهجي، ته ان زماني ۾ لوھ کان ڪم نه ورتو ويندو هو. اُتي ڪي اهڙيون شيون به هٿ آيون آهن. جن مان خبر پوي ٿي ته انهيءَ زماني ۾ ڪڙڪ، جو ۽ وونٺڻ پوکبا هئا.

عمدا عمدا ائٽ پڻ ڏسڻ ۾ آيا آهن، جنهن مان لڳي ٿو ته عورتون گهرن ۾ ڪٽڻ جو ڪم ڪنديون هيون. ڌڙي مان ڪيترن جانورن جون شڪليون پڻ مليون آهن، پر عجب جي ڳالهه اها آهي جو هتي گهوڙي جي ڪابه مورت نظر نه آئي آهي.

موهن جو ڌڙو هن وقت سڄي دنيا ۾ مشهور آهي. جڏهن ٻاهرين ملڪن جا ماڻهو هتي ايندا آهن، ته گهڻو ڪري هي آثار ته ضرور ڏسڻ ايندا آهن. سرڪار هتي هڪ عجائب گهر ٺهرائي ان ۾ هتي جون لڌل شيون رکائي ڇڏيون آهن. هتي قديم آثارن

واري کاتي جي آفيس ۽ سياحن لاءِ مسافرخانو موجود آهي. لاڙڪاڻي ۽ ڏوڪري شهر کان، موهن جي ڌڙي ڏانهن وڃڻ لاءِ سوارين جو جوڳو بندوبست ٿيل آهي. هتي هوائي اڏو پڻ آهي. هتي ظاهري طرح ته قتل شهر جا نشان آهن، جتي رڳو نڪر ۽ پتر پيل نظر اچن ٿا، پر ماهرن جي نظر ۾ هيءُ ڌڙو انساني تهذيب جو وڏو مرڪز آهي، جنهن مان قديم زماني جي ماڻهن ۽ انهن جي رهڻي ڪهڻيءَ جي خبر پوي ٿي. مصري، سميري ۽ چيني تهذيبون به دنيا جون قديم تهذيبون آهن.

هن وقت بدقسمتيءَ سان سمر ۽ ڪلر اچي منهن ڪڍيو آهي ۽ آثارن کي وڏو هاجو رسي رهيو آهي. ماڻهن جي لاپرواهي سبب هن عظيم تهذيب کي نقصان پهچي رهيو آهي.

اسان سمورن کي موهن جو ڌڙو ضرور ڏسڻ گهرجي ۽ ان جي بچاءَ لاءِ هر ممڪن ڪوشش ڪرڻ گهرجي. اهو اسان جو قومي ۽ اخلاقي فرض آهي. هنن آثارن تي سنڌ توڙي پاڪستان کي وڏو فخر آهي. دنيا جي هن عظيم ورثي کي بچائڻ لاءِ يونيسڪو وڏيون ڪوششون ورتيون آهن.

مشق

1. هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- (الف) موهن جو دڙو ڪٿي آهي؟
 (ب) موهن جي دڙي جي کوٽائي ڪهڙي سال کان شروع ٿي؟
 (ج) ڪهڙي ماهر موهن جي دڙي جي کوٽائيءَ جو ڪم شروع ڪرايو؟
 (د) موهن جي دڙي جي کوٽائيءَ مان ڪهڙي ڄاڻ ملي؟
 (هه) موهن جي دڙي جي کوٽائيءَ مان ڪهڙيون شيون مليون آهن؟

2. هيٺ ڏنل لفظن جا ساڳيءَ معنيٰ وارا لفظ لکو:

لفظ	ساڳي معنيٰ وارا لفظ
حيرت	
قديم	
شامل	
چاهه	
ڪشادو	

3. هيٺ ڏنل لفظن جي معنيٰ لکو ۽ جملن ۾ ڪتب آڻيو:

لفظ	معنيٰ	جملي ۾ استعمال
آثار		
سياح		
ماڻھو		
ڪشادا		
اُڪريل		

4. موهن جي دڙي مان لڌل شين بابت حاصل ڪيل ڄاڻ لکي اچو ۽
ٻڌايو ته اسين موهن جي دڙي تي ڇو فخر ڪندا آهيون؟

5. جملا درست ڪريو:

- هن وقت بدقسمتي اچي سم ڪلر آهي سان ڪڍيو منهن.
- هن وقت سڄي دنيا موهن جو دڙو ۾ آهي مشهور.

6. ڪم ڪرڻ کي فعل ۽ ڪم ڪندڙ کي فاعل چئبو آهي.

* اڪبر خط لکيو.

* واڍو ڪرسي ٺاهي ٿو.

مٿين جملن ۾ ليک ڏنل لفظ فاعل آهن. اوهان اهڙا پنج جملا لکو ۽
فاعل هيٺان ليک ڏيو.

7. تصوير ڏسو:

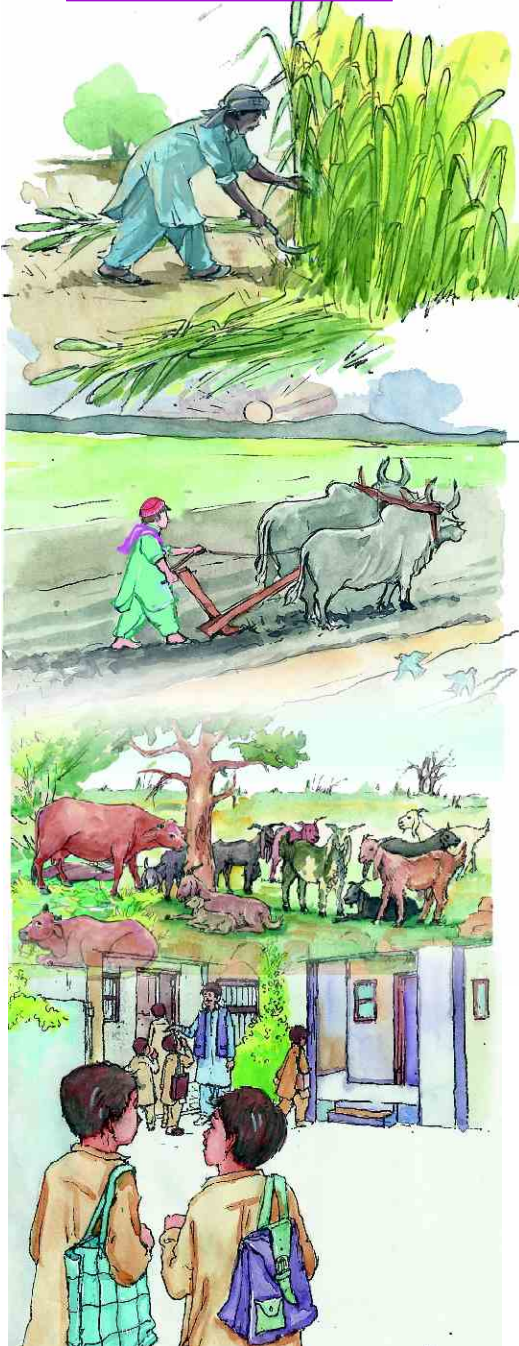
معصوم شاه جو منارو

ياد رکڻو ته:

- (1) موهن جو دڙو سنڌ جي قديم تهذيب جو نشان آهي.
- (2) مصري، سميري ۽ چيني تهذيبون به دنيا جون قديم تهذيبون آهن.

سکيا جي حاصلات

- فطري منظرن ۽ ماحول جي ڄاڻ حاصل ڪرڻ.
- اسم جي اضافي ڄاڻ حاصل ڪرڻ.
- هم قافيا لفظ ٺاهڻ.
- حرف جملي جو استعمال ڪرڻ.
- لفظن جي معنيٰ ۽ استعمال ڄاڻڻ.

سبق پارهون

نظارا وِطن جا

هي سر سبز ٻنيون ۽ ٻارا وِطن جا،
وِٽن واهه جو ٿا، نظارا وِطن جا.

اچو ڪيت ڪيڙيون، اچو سوڻ ميڙيون،
پلا ڏاند آهن، پٿارا وِطن جا.

ڪمند، ڪڻڪ، ساريون، ڪپهه، انب، ڪيلا،
سنا فصل ميوا، موچارا وِطن جا.

هي مزدور هاري، ڪمي ڪاسبِي سڀ،
جيئن شال سانگي، سگههرا وِطن جا.

هي واڍا، هي رازا، هي ڪوري، هي موچي،
هي لوهار پورهيت، پيارا وِطن جا.

اسان جو سهارو، وِطن ئي ته آهي،
اسين پاڻ آهيون، سهارا وِطن جا.

صُبح جو سويرو، پڙهڻ لاءِ وڃون ٿا،
اسين ٻارڙا چنڊ، تارا وِطن جا.

وڏي مان وارو، وڏي شان وارو،
سدا پاڳ آهن، پلارا وِطن جا.

ملي پاڻ ۾ سڀ ننڍا توڙي وڏا،
ڪنداسين اي ”آصف“، سڏارا وِطن جا.

احمد خان ’آصف‘

مشق

1. هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- (الف) هن نظم مان توهان کي ڪهڙو بند وڌيڪ وڻي ٿو؟
 (ب) جيڪو بند توهان کي وڌيڪ وڻي ٿو، اهو ڇو ٿو وڻي؟
 (ج) هن نظم ۾ ڪهڙن ڪهڙن هنرمندن جو ذڪر ٿيل آهي؟

2. هي نظم زباني ياد ڪري ڪورس جي انداز ۾ ڳائي ٻڌايو.

3. هيٺين لفظن جي معنيٰ لکو ۽ اهي جملن ۾ ڪم آڻيو:

لفظ	معنيٰ	جملن ۾ لفظ جو استعمال
سرسبز		
ڀاڳ		
سهارا		
ڪمي		
موچارا		

4. لفظ ٺاهيو، جيئن: ٻار، ٻارڙا

ننڍا	وڏا	سُٺا	مِٺا

5. هم آواز لفظن کي قافيو سڏبو آهي، جيئن ”نظارا، موچارا“.
 هن نظم مان ٻيا اهڙا هم آواز لفظ ڳولي لکو.

6. هيٺ ڏنل بند مڪمل ڪريو:

* اچو ڪيت اچو سوڻ ميڙيون.

پلا آهن ڀٽارا وطن جا.

* صبح جو سويرو لئه وڃون ٿا،

اسين چنڊ تارا وطن جا.

7. هيٺين لفظن جا جمع ۽ واحد لکو:

جمع	واحد	واحد	جمع
	سهارو		ٻنيون
	ميوو		رازا
	موچارو		پلا
	ستارو		واڍا

8. اهڙا لفظ جيڪي ٻن لفظن، جملي جي ٻن ڀاڱن يا ٻن جملن کي

ڳنڍين يا ڌار ڪن اهڙن لفظن کي حرف جملو چئبو آهي.

جيئن: ۽، يا، پر، ته، ڇڻڪ، وغيره. توهين انهن لفظن کي پنهنجن

جملن ۾ ڪم آڻيو.

سڪيا جي حاصلات

- مارئيءَ جي حب الوطنيءَ جي ڄاڻ حاصل ڪرڻ.
- لوڪ ڪهاڻيءَ کان واقف ٿيڻ.
- اسر عام ۽ اسر خاص ۾ فرق ڪرڻ.
- ڪهاڻي پڙهي ان جو نتيجو بيان ڪرڻ.
- ڪهاڻيءَ کي پنهنجن لفظن ۾ لکڻ.
- نون لفظن کي پنهنجي جملن ۾ استعمال ڪرڻ.
- جملن مان فعل ڳولڻ.

سبق تير هون

عمر مارئي

جنهن زماني ۾ عمر سومرو سنڌ جو حاڪم هو، ان وقت ٿر ۾ پرڳڻي جي پالوا ڳوٺ ۾، پالڻي نالي هڪ ماڻهو رهندو هو. هن جي زال جو نالو ماڏوئي هو. کين هڪ ڌيءَ ڄائي، جيڪا ڏاڍي سهڻي هئي. ان جو نالو مارئي رکيائون. مارئي جڏهن وڏي ٿي ته سندس حسن جي هاڪ هندين ماڳين هلي وئي. پالڻي وٽ ڦوڳ نالي هڪ ڪمي هوندو هو. ڦوڳ جي دل ۾ هو ته مارئيءَ سان شادي ڪريان. هڪ ڏينهن وجهه وٺي پالڻي کان مارئيءَ جو سڱ گهريائين. پالڻي مارئيءَ جو سڱ سندس سوت کيت سان اڳيئي ڪري ڇڏيو هو، تنهنڪري هن ڦوڳ کي سڱ ڏيڻ کان انڪار ڪيو. ڦوڳ ساڙ وڃان ست ستي ته، ڪنهن نموني سڱ نه ملڻ جو پالڻي کان بدلو وٺان.

ڦوڳ عمرڪوٽ پهچي عمر سومري تائين مارئيءَ جي حسن جي ڳالهه پهچائي. عمر بادشاهه کي جڏهن خبر پئي ته مارئي آهي ته ڌنار جي ڌيءَ ۾

حُسن ۾ چوڏهين جو چنڊ آهي. هاڻي هُو هڪدم مارئيءَ کي ڏسڻ لاءِ آتو ٿي پيو. هڪ ڏينهن عمر بادشاهي ويس بدلائي، اُن تي سوار ٿي ڦوڳ سان گڏ ملير ڏانهن روانو ٿيو. اهو سوچي ته کوهه تي هلي مارئيءَ کي هٿ ڪجي. مارئي سرتين سان گڏ پاڻي ڀرڻ لاءِ جڏهن کوهه تي آئي ته هنن اوڀرا اوني ايندي ڏسي پوئتي وڙڻ جي ڪوشش ڪئي. ساهيڙيءَ چيس ته ڊڄ نه، هي ڪي مسافر آهن، اُڃ لڳي هوندين، کوهه ڏانهن پيا اچن. پاڻي پيئارڻ ته ثواب جو ڪم آهي. ساهيڙيءَ جي صلاح تي مارئي اڃا موٽي ئي مس ته سوار به اچي پهتا. اُن ويهاري عمر، مارئيءَ کي چيو ته: ”پاڻيءَ ڏک پيار!“ مارئيءَ جيئن عمر کي پاڻي ڏنو ته هن مارئيءَ کي زوريءَ ٻانهن کان جهلي، اُن تي ڪٽي روانو ٿيو ۽ کيس پنهنجي ڪوٽ ۾ اچي قيد ڪيائين.

رات ٿي ته عمر بادشاهه، مارئيءَ وٽ لنگهي آيو. ڇا ڏسي ته مارئي روئي الله کان دعا پئي گهري ته: ”پرور منهنجي پٽ رکج! منهنجي لوئيءَ جي لڄ سلامت رکج! رَبَّ آءُ هتي تنهنجي سهاري آهيان.“ عمر بادشاهه چيس ته، هاڻي روئڻ مان ڪجهه به نه ورنده. تون منهنجي پٽ راڻي ٿي ره. مارئيءَ چيس ته: ”منهنجو سڱ ڪيت سان ٿيل آهي. آءُ ان جي امانت آهيان. آس اٿم ته جن جي آهيان: تن سان شال ملان! الله لڳ مون کي آزاد ڪري، ماڙن ڏانهن موڪل!“

عمر بادشاهه واپس موٽي ويو. سندس خيال هو ته جيئن وقت گذرندو، تيئن مارئيءَ جي مَن ۾ به ڦيرو ايندو ۽ منهنجي ڳالهه مڃيندي. هو مارئيءَ کي لالچ ڏيندو رهيو، پر مارئي سارو وقت پڪا ۽ پنهور سنڀاري رت روئندي رهي. هن کي محلات ۾ رهايو ويو. هر طرح سڪيو رکڻ لاءِ اچون ڏنيون ويون پر هن چيو ته: ”آءُ عمر ڪوٽ جي راڻي ٿيڻ کان ملير جي گولي ٿيڻ کي وڌيڪ ٿي پانيان.“ مارئي بادشاهي طعامن کي زهر برابر سمجهيو ۽ عمر جا پٽ پٽيهر ۽ ويس وڳا نه ڍڪيائين، مٿي تان اباڻي لوئي نه لٽائين. لوئي ليڙون ٿي ويس، مٿي ۾ چيڙهه پئجي ويس، پر تيل ڦليل يا عطر کي هٿ به نه لٽائين.

هڪ ڏينهن عمر بادشاهه سمجهيو ته هاڻي مارئيءَ جي مَن ۾ ڦيرو آيو هوندو. اهو سوچي هو وٽس وري هلي ويو. مارئيءَ کيس ليلائي چيو ته: ”اي بادشاهه! تو مون کي جيئري ته آزاد نه ڪيو، پر ماڙن کي ساريندي جيڪڏهن هتي مري وڃان ته منهنجو مڙهه ملير ضرور موڪلجانءِ.“ ان ڳالهه جو عمر تي اهڙو اثر ٿيو، جو مارئيءَ کي آزاد ڪري پنهنجي ملڪ ملير ڏانهن روانو ڪيائين. اهڙي طرح مارئي پنهنجو ست سلامت رکي پنهنجي ملڪ ملير ۾ مارن سان اچي ملي.

مارئيءَ جي حب الوطنيءَ کي شاهه عبداللطيف ڀٽائيءَ ۽ ٻين شاعرن خوب ڳايو آهي. لطيف سائينءَ مارئيءَ جي ساڻيهه واري سڪ کي هيئن ساراهيو آهي:

واجهائي وطن کي، آءُ جي هت مياس،
ته گور منهنجي سومرا، ڪج پنهورن پاس،
ڏج ڏاڏائي ڏيهه جي، منجهان ولڙين واس،
ميا ئي جياس، جي وڃي مڙهه ملير ڏي.

مشق

1. هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- (الف) عمر بادشاهه ڪٿي جو حاڪم هو؟
- (ب) مارئيءَ جي پيءُ ۽ ماءُ جا نالا ڇا هئا؟
- (ج) مارئيءَ کي عمر سومري ڪٿي آڻي قيد ڪيو هو؟
- (د) مارئيءَ جو سڱ ڪنهن سان ٿيل هو؟
- (هه) هن ڪهاڻيءَ مان اسان کي ڪهڙي نصيحت ملي ٿي؟

2. هيٺين لفظن جي معنيٰ لغت مان ڳولي لکو ۽ اهي جملن ۾ ڪم آڻيو:

لفظ	معنيٰ	جملي ۾ استعمال
پرور		
پت		
مارو		
هاڪ		
اوپرا		
حب الوطني		

3. هن سبق مان اسم عام ۽ اسم خاص چونڊي جدا جدا ڪري لکو.

4. هيٺ ڏنل جملن مان فعل چونڊيو:

- عمر بادشاهه، مارئيءَ کي ڪوهه تان ڪڍي آيو.
- مارئي هميشه مارن ۽ ملير کي ياد ڪندي رهي.
- عمر بادشاهه، مارئيءَ کي آزاد ڪري ملير موڪليو.

ياد رکو ته:

ضمير خالص - خالص معنيٰ نج

اهڙا ضمير جيڪي فقط ماڻهن جي اسمن (نالن) بدران ڪم اچن تن کي ضمير خالص چئبو آهي.

جيئن: آءُ - مان - اسين - اسان - تون - توهان - اوهان - اوهين

هي - هيءَ - هو - هوءَ - اُهي - انهن - سندن

سرگرميون:

(1) ٻارو! اوهان کي ٻي ڪا ڪهاڻي ياد هجي ته ٻڌايو.

(2) عمر مارئيءَ جي ڳالهه پنهنجن لفظن ۾ لکو.

سکيا جي حاصلات

- سائي بابت واقفيت حاصل ڪرڻ.
- سائيءَ جي قسمن کي سمجهڻ.
- لفظن کي جملن ۾ ڪم آڻڻ.
- گفتگو ذريعي ڄاڻ حاصل ڪرڻ.
- مختصر نوٽ لکڻ جي مشق ڪرڻ.

سبق چوڏهون

سائي

تنوير: سائين! اڪرم اسڪول ڇو نه ٿو اچي؟

استاد: اڪرم کي سائي ٿي پئي آهي.

زاهد: سائين! اها سائيءَ وري ڪهڙي بيماري آهي؟

استاد: سائي هڪ قسم جي اهڙي بيماري آهي، جنهن ۾ مريض تمام گهڻو ڪمزور ٿي ويندو آهي. سندس اکين جو رنگ به ڀيلو ٿي پوندو آهي ۽ کيس کاڌو نه وٺندو آهي.

اعجاز: سائين! سائي ڪيئن ٿيندي آهي؟

استاد: پٽ، سائيءَ جو ڪارڻ هڪ جيوڙو آهي، جيڪو جگر يا جيري تي حملو ڪندو آهي ۽ مريض کي خبر ئي نه پوندي آهي ته هُو ڏينهن ڏينهن ڇو ڪمزور ٿيندو پيو وڃي. نه بک لڳندس، نه رهندس وري بُت ۾ چُستي. کيس هلڪو بخار به رهندو آهي ته پيٽ جي ساڄي پاسي سور پڻ رهندو اٿس. دل ڪچي ٿيڻ ۽ پيشاب جو رنگ ڀيلو ٿي وڃڻ به سائيءَ جي بيماري جون نشانيون آهن.

شبير: سائين! سائيءَ جي سڃاڻپ ڪيئن ٿيندي آهي؟

استاد: هن بيماري جي سڃاڻپ دير سان ٿيندي آهي، جڏهن مريض ٺهڻ ۽ رنگ جو ڀيلو يا ڦڪو ٿي ويندو آهي ته سڃاڻپ ٿيڻ لڳندي آهي.

تنوير: هي بيماري ڪهڙيءَ عمر ۾ ٿيندي آهي؟

استاد: هن بيماري ٿيڻ لاءِ عمر جي ڪا حد مقرر نه آهي. سائي ته نئين ڄاول ٻار کان وٺي وڏيءَ عمر واري کي به ٿي پوندي آهي.

تنوير: سائين! ڇا جيوڙا ٿيندا آهن ڇا؟

استاد: ها پٽ، سائيءَ جا جيوڙا ٿيندا آهن. سائيءَ جي عام جيوڙي جي ڄمار ڇهه هفتا ٿئي ٿي ۽ اُن جو عام علاج مڪمل آرام آهي.

اعجاز: سائين! سائيءَ جي جيوڙن بابت ڪجهه ٻڌائيندو؟

استاد: ڇو نه! سائيءَ جا جيوڙا A, B, C سڏبا آهن. هن بيماريءَ کي انگريزي ۾

‘هيپاتائٽس’ چوندا آهن. هتي توهان کي ان جي ٽن قسمن بابت ٻڌايان ٿو.

(1) **هيپاتائٽس اي:** هيءَ بيماري ’اي‘ جيوڙن جي ڪري ٿئي ٿي. اها گهڻو ڪري خراب پاڻي پيئڻ يا سڙي کائڻ جي ڪري ٿيندي آهي. گهٽ صفائيءَ وارن علائقن ۾ جلد پکڙبي آهي. ان جو اثر اتي به گهڻو ٿئي ٿو، جتي گتيل گهر ۽ ماڻهن جي گهڻائي هوندي آهي.

(2) **هيپاتائٽس بي:** هيءَ بيماري ’بي‘ جيوڙن جي ڪري ٿئي ٿي. وقت سر علاج نه ٿيڻ يا علاج ۾ لاپرواهيءَ جي ڪري جيترو ڪم ڪرڻ چڏي ڏيندو آهي. اهڙيءَ حالت ۾ اها بيماري هاجيڪار بڻجي پوندي آهي. ان جي پکڙجڻ جو سبب اسپتالن ۾ ساڳي سڙي ڪم آڻڻ، حجم جا ساڳيا اوزار ڏندن جي ڊاڪٽر ۽ آپريشن جا ساڳيا اوزار استعمال ڪرڻ سان هيءَ بيماري رت وسيلي پکڙجي ٿي، ان ڪري مريض کي رت ڏيڻ مهل اول رت جي چڪاس ضرور ڪرائجي.

(3) **هيپاتائٽس سي:** هيپاتائٽس جو ٽيون قسم ’سي‘ هيپاتائٽس ’بي‘ جو آخري مرحلو آهي، جنهن ۾ مريض جي جگر تي گهرو اثر پوندو آهي جيڪو مريض جي زندگيءَ لاءِ وڏو خطرو آهي.

زاهد: سائين! هن بيماريءَ کان بچاءَ لاءِ ڪهڙو احتياط ڪرڻ گهرجي؟
استاد: بچاءَ لاءِ کليل ۽ هوادار گهر هجڻ. گهرن ۾ اُس اچڻ ضروري آهي. گهرن جي آس پاس صفائي رکجي. تازا کاڌا کائڻ گهرجن. پاڻي اوڀاري ۽ چاڻي پيئڻ گهرجي. ڊاڪٽرن ۽ حجامن کي ساڳيا اوزار استعمال ڪرڻ کان پاسو ڪرڻ گهرجي. نيون سڙيون ڪتب آڻڻ گهرجن. اسان کي هڪٻئي جون استعمال ٿيل شيون، جيئن، بليڊ، ڪپڙا، صابن ۽ ڏندن استعمال نه ڪرڻ گهرجن.

شبير: سائين! هن بيماري جي بچاءَ جا ڪهڙا طريقا آهن؟
استاد: هيپاتائٽس ’اي‘ لاءِ ته ڪجهه وقت مڪمل آرام ڪرڻ ۽ گلوڪوز استعمال ڪرڻ سان فائدو ٿيندو آهي. سڙي وارين شين کان پرهيز ڪرڻ سان به مريض کي فائدو ٿي ويندو آهي. پر هيپاتائٽس ’بي‘ لاءِ ٿڪا ٿيندا آهن، جيڪي بچاءَ طور اڳواٽ هڻائي ڇڏبا ته بيماريءَ کان بچي سگهجي ٿو. بيماري ٿيڻ بعد پوري حياتي احتياط ڪرڻو پوندو آهي. بيمار جي رت جي چڪاس پڻ ٿيندي آهي. ان کي ”بلو ربن“ جي چڪاس چوندا آهن.

مشق

1. هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- (الف) سائيءَ جي بيماري جا ڪارڻ ڪهڙا آهن؟
 (ب) سائيءَ جي بيماري جون نشانيون ڪهڙيون آهن؟
 (ج) سائيءَ جي پکڙجڻ جا سبب بيان ڪريو؟
 (د) سائيءَ جي جيوڙن جا نالا ٻڌايو؟
 (هه) سائيءَ کان بچاءُ ڪيئن ڪجي؟

2. هيٺين لفظن جي معنيٰ لغت مان ڏسي لکو ۽ جملن ۾ ڪم آڻيو:

لفظ	معنيٰ	جملي ۾ استعمال
ڪارڻ		
نپل		
هاجيڪار		
گُٽيل		
چڪاس		

3. اعرابون بدلائي ٺهيل لفظن جون معنائون لکو:

* ڪَنَ * پَڪَ * رَتُ

ياد رکو ته: سائيءَ جي بيماريءَ جا ٽي خاص قسم آهن.

(1) هيپاٿائيس - A

(2) هيپاٿائيس - B

(3) هيپاٿائيس - C

سرگرمي: سائيءَ جي ٽنهي قسمن کان بچاءُ بابت مختصر نوٽ لکو.

سکيا جي حاصلات

- قدرتي نظارن مان لطف وٺڻ.
- ماحولياتي گدلاڻ جي باري ۾ واقف ٿيڻ.
- نظم کي سُر ۽ لُٺ سان پڙهڻ.
- حرفِ ندا ۽ اُن جي مختلف حالتن کان واقف ٿيڻ.

اچو ته پنهنجو ڳوٺ سڌاريون

پنيون ٻارا باغ سنواريون، پنهنجا گهر ۽ گهاٽ اجاريون،
روشن مُستقبلَ ڏي نهاريون، اچو ته پنهنجو ڳوٺ سڌاريون.
رستن تي چٽڪارَ ڪنداسون، پاسن کان وڻڪارَ ڪنداسون،
لڳي وڃن چوڻ ٻهاريون، اچو ته پنهنجو ڳوٺ سڌاريون.
علم، هُنرُ هڪ دولت آهي، جنهن کي چوريءَ جو ڊپ ناهي،
ندين وڌڻ کي علم سيکاريون، اچو ته پنهنجو ڳوٺ سڌاريون.
گند ڪچري ۾ آ بيماري، آهي صفائي حڪمت واري،
ڳوٺن مان ڪچري کي ٻهاريون، اچو ته پنهنجو ڳوٺ سڌاريون.
موليٰ ملڪ ۾ مالُ وڌائي، پنهنجو ”سليم“ تي پالُ پلائي،
پليون هجن شل پنهنجون پٽاريون، اچو ته پنهنجو ڳوٺ سڌاريون.

سليم هلائي

مشق

1. هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- (الف) ڳوٺ سڌارڻ لاءِ شاعر ڪهڙيون صلاحون ٿو ڏئي؟
 (ب) علم ۽ هنر جي اهميت شاعر ڪيئن بيان ڪئي آهي؟
 (ج) گند ڪچري مان ڪهڙو نقصان آهي؟
 (د) صفائيءَ ۾ ڪهڙي حڪمت آهي؟

2. هيٺيان لفظ جملن ۾ ڪم آڻيو:

لفظ	جملي ۾ استعمال
مستقبل	
پٿاريون	
وڻڪار	
حڪمت	

3. هيٺيان خال پري بند مڪمل ڪريو:

* علم، هنر هڪ دولت آهي، جنهن کي چوريءَ جو ناهي،
 ننڍن وڏن کي سيکاريون، اچو ته پنهنجو ڳوٺ سڌاريون.

4. عجب، افسوس، ارمان يا سڌ جي معنيٰ ڏيندڙ لفظن کي حرف
 ندا چئبو آهي.

جيئن: * ويچاري غريب هاري جي مينهن مري وئي! (افسوس)

* ٻارو! اچو ته سبق پڙهون. (سڌ)

* واہ واہ! سبق ته ڏاڍو مزيدار آهي. (عجب)

اوهان به اهڙا ڪي جملا ٺاهيو.

سرگرمي: اوهان پنهنجي ڳوٺ سڌارڻ لاءِ ڪهڙيون ڪوششون ڪندا؟ لکي اچو.

سکيا جي حاصلات

- بزرگن جي ديني ڪارنامن ۽ زندگي کان واقف ٿيڻ.
- لفظن جي واحد ۽ جمع جي ڄاڻ حاصل ڪرڻ.
- ضمير غائب بابت ڄاڻڻ ۽ جملن ۾ استعمال ڪرڻ.

سبق سورھون

بابا فرید گنج شکرؒ

بابا فرید گنج شکرؒ جو جنم 1179ع ڌاري، ملتان ويجهو ڪوٽوال ۾ ٿيو. بابا فرید جو پورو نالو فریدالدين مسعود آهي. سندس پيءُ جو نالو جمال الدين هو، جيڪو ڪوٽوال جو قاضي هو. سندس والده مریم بیبي هڪ نيڪ سيرت خاتون هئي.

بابا فرید يارهن سالن جي ڄمار ۾، استاد قاري محمد وٽ قرآن پاڪ حفظ ڪيو ۽ وڌيڪ علم حاصل ڪرڻ لاءِ مولانا منهاج الدين وٽ ملتان ويو. اتي سندس ملاقات معروف بزرگ صوفي خواجہ قطب الدين بختيار سان ٿي، جنهن کي پنهنجو مرشد بنائين. ساڻس گڏ دهليءَ ويو. مرشد جي چوڻ تي وڌيڪ تعليم لاءِ بغداد به ويو، جتي سندس ملاقات خواجہ معين الدين چشتي اجميريءَ سان ٿي.

بابا فرید پنجابي، سرائڪي، ڪشميري ۽ سنڌيءَ جو شروعاتي شاعر سڏجي ٿو. سندس شاعريءَ ۾ انهن سڀني ٻولين جا لفظ ملن ٿا. هن پنهنجي شاعريءَ ذريعي پيار، ڏاهپ، پاڪائي ۽ حق جي هدايت ڪئي ۽ فرمائيندو هو ته: ”اي فرید! دنيا خوبصورت آهي، پر ان ۾ ڪنڊن جو باغ به آهي. جتي لالچ هوندي، اتي محبت ڪيئن هوندي!“

”آءٌ ڏوهن سان ڀريو پيو آهيان، منهنجو ويس ڪارو آهي، پوءِ به ماڻهو مون کي درويش ٿا چون.“

چون ٿا ته، هن جي امڙ عبادت ۾ اتساهه پيدا ڪرڻ لاءِ هن جي مصليٰ هيٺان ڪنڊ جي پڙي رکي ڇڏيندي هئي، جيڪا هو نماز کان پوءِ کڻندو هو ۽ ان کي نماز جو انعام سمجهندو هو. هڪ ڀيري سندس امڙ کان ڪنڊ رکڻ وسري وئي، پر ننڍڙي مسعود کي ساڳي جاءِ تي ڪنڊ جي پڙي رکيل ملي ۽ ائين هو ”گنج شڪر“ سڏجڻ لڳو. هن کي جيڪا رقم يا شيون ملنديون هيون، سي مسڪينن ۾ ورهائي ڇڏيندو هو.

بابا فریدالدين 5 محرم الحرام 668 هـ مطابق 1266ع تي، هن فاني دنيا مان لاڏاڻو ڪيو. سندس مزار پنجاب صوبي جي شهر ’پاک پٽ‘ ۾ آهي.

مشق

1. هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- (الف) بابا فرید جو جنم ڪٿي ٿيو؟
- (ب) بابا فرید جو اصل نالو ڇا هو؟
- (ج) بابا فرید کي گنج شڪر ڇو ٿو سڏيو وڃي؟
- (د) بابا فرید پنهنجي شاعريءَ ۾ ڪهڙو پيغام ڏنو آهي؟
- (ه) بابا فرید ڪهڙيون ڳالهيون ڪندو هو؟
- (و) بابا فرید جي آخري آرام گاهه ڪٿي آهي؟

2. هيٺيان لفظن جملن ۾ ڪم آڻيو:

لفظ	جملي ۾ استعمال
نيڪ سيرت	
اتساه	
پوئلڳ	
خوبصورت	
معروف	

3. هيٺين لفظن جا واحد ۽ جمع لکو:

واحد	جمع	جمع	واحد
ڄمار	محبتون		
نماز	لالچون		
درگاه	ڪنڊا		

ياد رکو ته: ضمير خالص جا ٽي قسم آهن:

- (1) ضمير خالص متڪلم (ڳالهائيندڙ)
- (2) ضمير خالص حاضر (جنهن سان ڳالهائجي)
- (3) ضمير خالص غائب (جنهن جي ڳالهه ڪجي ۽ اهو غير حاضر هجي)

سکيا جي حاصلات

- ڪهاڻي يا واقعي جي نتيجي کي پنهنجي لفظن ۾ بيان ڪرڻ.
- غلط جملن کي درست ڪري لکڻ.
- زمان مستقبل مان زمان ماضي جا جملا ٺاهڻ.
- حرفِ ندا جي باري ۾ وڌيڪ سکڻ.

سبق سترهون

عقلمند شهزادو

ڳالهه ڪندا آهن ته هڪ بادشاهه کي ٻه پٽ هئا. جڏهن بادشاهه ضعيف ۽ پوڙهو ٿي ويو، ته کيس ان ڳڻتيءَ اچي ورايو، ته سندس وفات کان پوءِ هن جي بادشاهيءَ جو اصل حقدار ڪير ٿئي. نيٺ بادشاهه پنهنجيءَ درٻار جي سڀ کان سياڻي وزير کي صلاح مشوري لاءِ گهرايو. وزير گذارش ڪئي، ته بادشاهه سلامت! ماشاءِ الله اوهان جا ٻئي فرزند اوهان جي رعيت لاءِ اکين جو نور آهن. پر ٻنهي کان هڪ ننڍڙو امتحان وٺي، وڌيڪ ڏاهي ۽ سُني سوچ رکندڙ شهزادي کي پنهنجو وارث مقرر ڪيو. ان سان اوهان جو نالو به سدائين روشن رهندو ۽ قوم به سدائين خوشحال رهندي.

بادشاهه کي اها صلاح ڏاڍي پسند آئي. هن ٻئي ڏينهن تي درٻار گهرائي ۽

پنهنجي پنهني پتن کي به سڏايو. بادشاهه شهزادن کي چيو، ”مون اوهان کي هتي ان لاءِ سڏايو آهي ته جيئن اسان گڏجي فيصلو ڪريون ته مون کان پوءِ بادشاهيءَ جو حقدار ڪير ٿئي. ان لاءِ اوهان پنهني کي هڪ سوال جو جواب ڳولي اچڻو آهي. جنهن جو به جواب دربار کي پسند ايندو، فيصلو ان جي ئي حق ۾ ٿيندو.“

پنهني شهزادن ورائيو، ”بابا سائين، اسان کي قبول آهي.“ بادشاهه پنهنجي صلاحڪار وزير کي مخاطب ٿي چيو، ”اوهان سوال پڇو.“ وزير هٿ ٻڌي، احترام سان مخاطب ٿيندي چيو ”شهزادا! سوال صفا سولو آهي. اوهان کي رڳو ايترو ثابت ڪرڻو آهي ته عقل وڏو آهي يا پيسو؟“

وڏي شهزادي چيو، ”اها ته جڳ جهان کي خبر آهي ته پيسو وڏي شيءِ آهي. عقل وارا درٻار آهن ۽ پيسي وارا شان مان سان سُکيا وينا آهن.“ ننڍي شهزادي جواب ڏيندي چيو، ”بابا سائين! عقل کان سواءِ پيسي جي ڪا به اهميت نه آهي. اصل طاقت عقل ئي آهي.“

پنهني شهزادن جا جواب ٻڌي، بادشاهه پتن کي ڪجهه ڏينهن جي مهلت ڏني. جيئن پنهنجي پنهنجي ڳالهه کي سچو ثابت ڪرڻ لاءِ دليل گڏ ڪري اچن.

ڪجهه ڏينهن کان پوءِ ٻئي شهزادا دربار ۾ موٽي آيا. وڏي شهزادي، پاڻ سان گڏ هڪ شخص کي آندو، جنهن کي تمام قيمتي ويس وڳا پهريل هئا. شهزادي پنهنجي پيءُ سان مخاطب ٿيندي چيو، ”بابا سائين! هيءُ شخص دنيا ۾ سڀ کان امير ماڻهو آهي. هن وٽ ايترو ته پيسو آهي جو دنيا جي هر قيمتي شيءِ خريد ڪري سگهي ٿو. اوهان جي بادشاهي به خريد ڪري سگهي ٿو. اهو ٻڌي دربار جا ماڻهو ان شخص کي حيرت مان ڏسڻ لڳا. ان شخص پاڻ سان آيل خادمن کي چيو ته منهنجي آندل دولت جو ٿورو نظارو دربار ۾ ويٺل ماڻهن کي به ڪرايو. ڏسندي ئي ڏسندي هيرن جواهرن ۽ سونن سڪن جا ڍير لڳي ويا ۽ دربار ۾ ويٺل ماڻهو اچرج ۾ پئجي ويا.

ايتري ۾ ننڍو شهزادو اڳتي وڌيو ۽ هن پنهنجي کيسي مان هڪ سڪو

ڪڍي پٽ تي اڇلايو. شهزادي ان امير شخص سان مخاطب ٿيندي چيو، ته ”اي دنيا جا امير شخص! هي پٽ تي پيل سڪو ته ڪٿي ڏيکار. پر شرط اهو آهي ته ان کي تون هٿ نه لڳائيندين.“ اهو ٻڌي، امير شخص پريشان ٿي ويو. هن چيو ”اهو ڪيئن ممڪن آهي، ته بنا هٿ لڳائڻ جي ڪو ماڻهو اهو سڪو ڪٿي سگهي.“

ننڍي شهزادي چيو، ”اهو بلڪل ممڪن آهي. اوهان هارَ قبول ڪريو ته مان بنا هٿ لڳائڻ جي اوهان کي هي سڪو ڪٿي ڏيکاريان.“
امير شخص وڏي شهزادي ڏانهن ڏٺو ۽ ان جي هاڪار ۾ ڪنڌ لوڏڻ کان پوءِ چوڻ لڳو، ”جي اوهان بنا هٿ لڳائڻ جي هي سڪو ڪٿي ڏيکاريو، ته آءُ هار قبول ڪندس.“

ايتري ۾ ننڍو شهزادو اڳتي وڌيو ۽ هڪ درباريءَ کي سڏ ڪيائين. درباري حاضر ٿيو. ننڍي شهزادي کيس چيو، ”اهو سڪو ته ڪٿي ڏي.“ درباريءَ سڪو ڪٿي ننڍي شهزادي جي حوالي ڪيو. شهزادي پنهنجي والد کي مخاطب ٿيندي چيو، ”بابا سائين! هاڻ اوهان پاڻ ئي اندازو لڳائي ورتو هوندو ته جيڪڏهن ماڻهوءَ وٽ عقل نه آهي ۽ پٽ تي ڪريل سڪو به نٿو ڪٿي سگهي. مون هنن کي چيو هو، اوهان هٿ لڳائڻ کان سواءِ هي سڪو ڪٿي ڏيکاريو. مون ائين ڪونه چيو هو ته هن کي ڪير به هٿ نه لڳائي. ايتري ننڍڙي ڳالهه به عقل کان سواءِ نٿي سمجهي سگهجي، ته بادشاهي بنا عقل جي ڪيئن ٿي هلائي سگهجي.“

اها ڳالهه ٻڌي، سڄي دربار اُٿي بيٺي ۽ ننڍي شهزادي لاءِ تمام گهڻيون تاڙيون وڄائي، کيس داد ڏنو. بادشاهه به پنهنجي ننڍي پٽ جي سمجهه ۽ ڏاهپ واريءَ ڳالهه تي ڏاڍو خوش ٿيو ۽ دربار اڳيان کيس پنهنجي بادشاهيءَ جو وارث مقرر ڪيائين.

مشق

1. هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- (الف) بادشاهه پنهنجي پٽن کان ڪهڙو امتحان ورتو؟
- (ب) وڏي شهزادي ڪهڙيءَ شيءِ کي وڌيڪ اهميت ڏني؟
- (ج) ننڍي شهزادي عقل جي اهميت ڪيئن ثابت ڪئي؟
- (د) امير ماڻهو پنهنجي دولتمند هجڻ جو ثبوت ڪيئن ڏنو؟
- (هه) بادشاهيءَ جو فيصلو ڪنهن جي حق ۾ ٿيو؟

2. هيٺ ڏنل جملا زمان مستقبل مان زمان ماضيءَ ۾ بدلايو:

- اسڪول جا امتحان جلدي ٿيندا.
- اسين ڪينجهر تي گهمڻ وينداسين.
- اسان جا اسڪول وئڪيشن ۾ بند ٿيندا.

3. ليک ڏنل لفظ گرامر ۾ ڇا آهن؟

- واهه واهه! انب ڏاڍو منو آهي.
- افسوس! هو ويچارو سائیکل تان ڪري پيو.
- مار! ڪيڏو نه اوچو جبل آهي.
- اڙي پاءُ! هيڏانهن اچ.

4. هن ڪهاڻيءَ مان اسان کي ڪهڙو سبق ٿو ملي؟

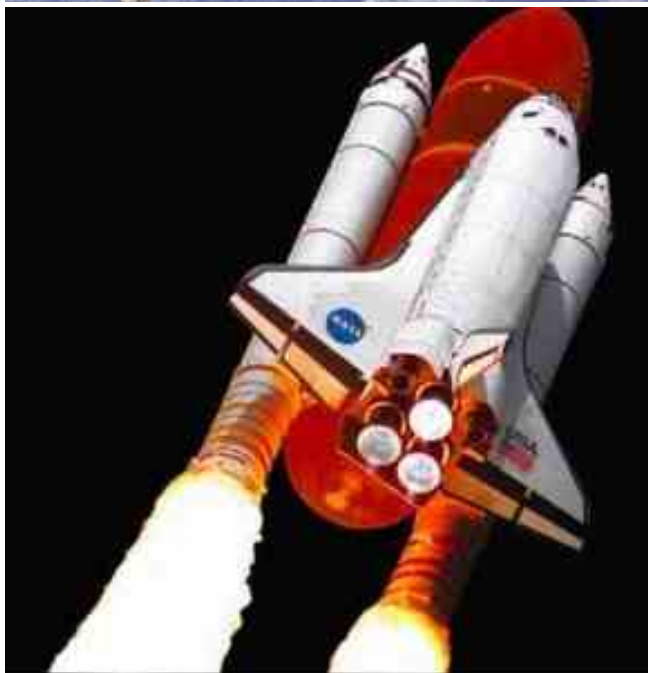
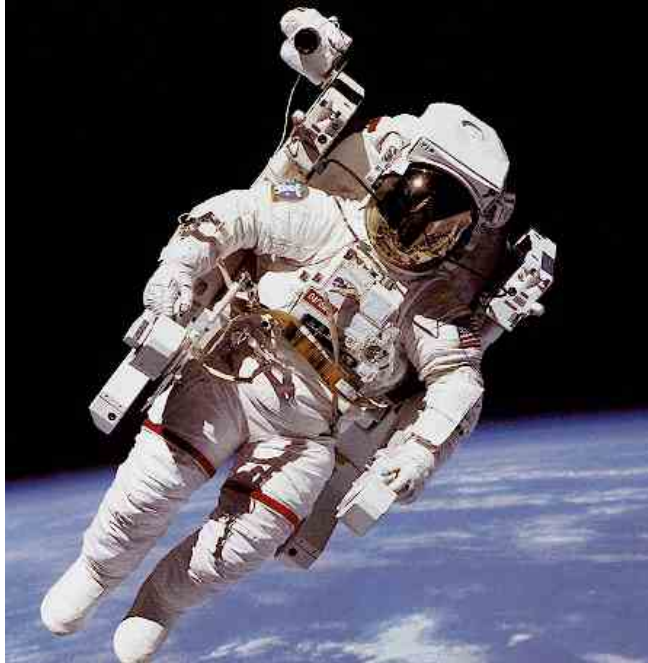
سرگرمي: استاد شاگردن کان هن ڪهاڻيءَ تي ٻڌل ٿيلو پيش ڪرائي.

سکيا جي حاصلات

- خال ڀري شعر مڪمل ڪرڻ.
- لفظن جي معنيٰ سکڻ.
- اصطلاحن کي ڄمڻ ۾ استعمال ڪرڻ جي سکيا حاصل ڪرڻ.
- نظم ڪورس ۾ سُر سان ٻڌائڻ.

سبق ارڙهون

قَدَمَ وَڌائي اڳتي هَل

سُستي مان ڇا هٽڻ حاصل،
قدم وڌائي اڳتي هَل.
چنڊ تي پهتو آ انسان،
محنت جو سڀ آهي ڦل.
ڪنهن جو تون محتاج نه ٿي،
ڪنهن جي آڏو جهول نه جهل.
همت وارن جي آڏو،
جُھڪي پوي ٿو نيٺ جَبَل.
سردِي گرمي سر تي سهي،
گُل جهلي ٿي تڏهين وُل.
گذري جيڪو وقت ويو،
هاڻ انهيءَ تي هٿ نه مَل.
ڏونگر پاڻ ڏري پوندا،
اگر ارادو آهه اٿل.
علم ته آهي سچ جي واٽ،
واٽ انهيءَ تي هلندو هَل.
پهاڙ پرزا ٿي پوندا،
بانهن ۾ جي آهي بَل.
وقت وڃائين مفت متان،
قيمت لهڻي، هر ڪو پَل.

امداد حسيني

مشق

1. هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- (الف) هن نظم مان توهان کي ڪهڙو شعر وڻي ٿو؟ ٻڌايو.
(ب) اهو شعر توهان کي ڇو ٿو وڻي؟ ٻڌايو.

2. هيٺيان خال ڀري، شعر مڪمل ڪريو:

- * ڪنهن جو تون نه ٿي،
ڪنهن جي آڏو نه جهل.

- * وڃائين مفت متان،
قيمت هر ڪو ڀل.

3. هيٺين لفظن جي معنيٰ لکو ۽ اهي جملن ۾ ڪم آڻيو:

لفظ	معنيٰ	جملي ۾ استعمال
ڦل		
ڏونگر		
اتل		
ڀرڙا		
ٻل		
ڌري		

4. هيٺين اصطلاحن کي جملن ۾ استعمال ڪريو:

- هٿ ملڻ ڏونگر ڌري پوڻ ٻانهن ۾ ٻل هجڻ
سرگرمي: هيءُ نظم زباني ياد ڪري ڪورس ۾ سر سان ٻڌايو.

سکيا جي حاصلات

- سائنسي ايجادن خاص طور ”اي ميل“ جي باري ۾ ڄاڻ حاصل ڪرڻ.
- خط لکڻ جي مهارت پيدا ڪرڻ.
- انفارميشن ٽيڪنالاجي بابت معلومات ۾ اضافو ڪرڻ.
- لکڻ جي مهارت حاصل ڪرڻ.
- ظرف بابت ڄاڻ حاصل ڪرڻ.

سبق اوڻيهون

سائنسي ايجادون

(اي ميل)

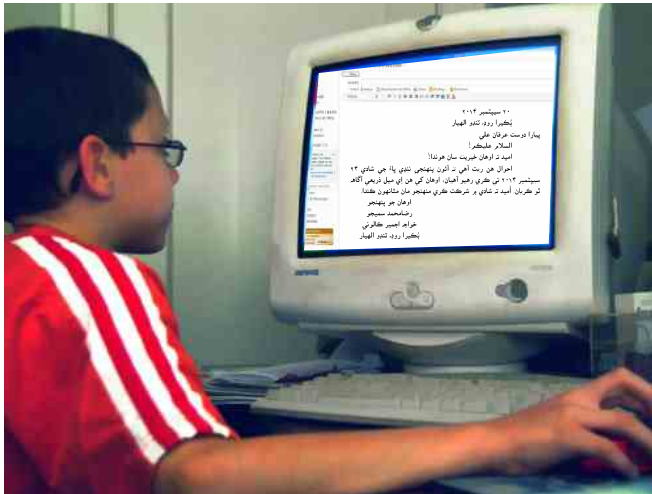
15 جولاءِ 2014ع

حيدرآباد

پيارا دوست

السلام عليڪم!

اميد ته اوهان خيريت سان هوندا!

جيئن ته گرميءَ جي موڪلن هجڻ ڪري، اسان مان ڪي پنهنجن ڳوٺن ۽ شهرن ۾ آهن ته ڪي سِير ۽ تفريح لاءِ ملڪ جي اترين علائقن ڏانهن ويل آهن، ڪي وري پنهنجي مٿن

مائنن سان ملڻ لاءِ مختلف شهرن ۽ ڳوٺن ڏانهن ويل آهن. مون سوچيو ته ڇو نه اوهان کي حال احوال کان واقف ڪجي، ان ڪري هيءُ خط لکي رهيو آهيان. پيارا دوست،

منهنجي هن خط لکڻ جو هڪ مقصد اهو به آهي ته اوهان کي جديد انفارميشن ٽيڪنالاجيءَ کان آگاهه ڪريان، جنهن ذريعي هاڻي خط لکي، ٽپال ذريعي موڪلڻ بجاءِ، ’اي ميل‘ يعني برقي ٽپال ڪئي وڃي ٿي. ان جو پورو نالو ’اليڪٽرانڪ ميل‘ آهي. هاڻي عام ٽپال رستي خط لکڻ جو رواج آهستي آهستي

گهٽجي رهيو آهي. عام ٽپال ذريعي پنهنجي مٿن مائٽن ۽ دوستن عزيزن سان حال احوال ڪرڻ لاءِ خط لکي، لفافي ۾ وجهي، ڪنهن ويجهي ٽپال جي دٻي ۾ وڃي وجهڻو پوي ٿو. ان کان پوءِ وصول ڪرڻ واري کي پڻ وڏي انتظار کان پوءِ خط وڃي پهچندو آهي. خط جي جواب ۾ به ڪيترائي ڏينهن لڳيو وڃن. پر هاڻي ڪمپيوٽر ٽيڪنالاجي ايتري ته ترقي ڪئي آهي، جو اوهان پنهنجي ڪمپيوٽر تان انٽرنيٽ ذريعي ڪنهن به اي ميل ائڊريس تان سنڌيءَ ۾ اي ميل موڪلي سگهو ٿا، جيڪا هڪ گهڙيءَ ۾ اوهان جي دوست يا مٿ مائٽ وٽ پهچي وڃي ٿي. ان لاءِ نه اوهان کي پڻو وٺڻو پوندو، نه وري ٽپال گهر وڃڻو پوندو. اوهان گهر ويني آسانيءَ سان اهو سڀ ڪجهه ڪري سگهو ٿا. ان سان اوهان جو وقت ۽ خرچ به بچي پوندو.

اي ميل وسيلي ڪيترين ئي ٻولين ۾ خط، درخواستون ۽ علمي ڄاڻ موڪلي يا حاصل ڪري سگهجي ٿي. هاڻي اي ميل جي سهولت سنڌي ٻوليءَ ۾ پڻ آهي، جنهن مان شاگرد، استاد، ڊاڪٽر، واپاري ۽ ٻين شعبن ۾ ڪم ڪندڙ ماڻهو آسانيءَ سان لاپ حاصل ڪري سگهن ٿا. اي ميل ڪرڻ کان اڳي، اي ميل ائڊريس ۽ هڪڙو گجهو لفظ ٺاهيو آهي، جنهن کي ڪمپيوٽر جي ٻوليءَ ۾ ’پاس ورڊ‘ (Password) چئبو آهي.

مون کي اميد آهي ته اوهان کي هي طريقو نهايت آسان لڳندو ۽ اوهان جلد کان جلد پنهنجي ڪمپيوٽر ۾ سنڌي سافٽ ويئر انسٽال ڪري، مون کي هن خط جو جواب اي ميل ذريعي ڏيندا. آءُ پنهنجي اي ميل ائڊريس اوهان ڏانهن موڪلي رهيو آهيان.

پنهنجن ڀائرن ۽ دوستن کي منهنجي پاران ڪوڙ سارا سلام چوندا. مون کي اميد آهي ته اسان هاڻي اي ميل ذريعي هڪٻئي سان حال احوال پيا ڪندا رهنداسين.

فقط اوهان جو دوست

.....
حيدرآباد

مشق

1. هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:
(الف) اي ميل جو مطلب ڇا آهي؟
(ب) اڳي حال احوال ڪهڙي وسيلي سان موڪلبو هو؟
(ج) اي ميل مان ڪهڙا فائدا آهن؟
(د) اي ميل لاءِ ڪهڙيون شيون ضروري آهن؟
2. اي ميل بابت پنهنجن لفظن ۾ لکي ڏيکاريو.
3. هن سبق مان اسان هيٺيان نوان لفظ سکيا:
ڪمپيوٽر - انٽرنيٽ - اي ميل - سافٽ ويئر - پاس ورڊ
4. هيٺ ڏنل لفظن مان هاڪاري ۽ ناڪاري لفظ ڌار ڪري جملا ٺاهيو:
ها - هائو - نه - ڪونه - ڪانه - ڪين - مَر
هاڪار ۽ ناڪار ڏيکاريندڙ لفظ گرامر موجب ظرف ٿيندا آهن.

ياد رکو ته:

- * انفارميشن ٽيڪنالاجيءَ جو ننڍو نالو (مخفف) آءِ ٽي (I.T) آهي.
- * اي ميل ائڊريس کي آءِ ڊي (I.D) چئبو آهي.
- * ڪمپيوٽر جي گجهي ڪوڊ کي پاس ورڊ (Password) چئبو آهي.
- * اي ميل ڪرڻ لاءِ ڪمپيوٽر ۽ انٽرنيٽ جي ضرورت پوي ٿي.

سکيا جي حاصلات

- اسڪائوٽنگ ۽ گرل گائيڊ بابت معلومات حاصل ڪرڻ.
- حرف جملي جي باري ۾ سکڻ.
- عام پلائي جي ڪمن ۾ حصي وٺڻ جي ڄاڻ حاصل ڪرڻ.

سبق ويهون

اسڪائوٽنگ ۽ گرل گائيڊ

دنيا ۾ عام پلائيءَ ۽ خلق جي خدمت ڪندڙ ڪيتريون ئي تنظيمون، ادارا ۽ تحريڪون آهن. اسڪائوٽنگ ۽ گرل گائيڊ به اهڙين تحريڪن مان مڪيه آهن. اسڪائوٽنگ جو مڪيه مقصد شاگردن ۽ نوجوانن ۾ خوداعتمادِي پيدا ڪرڻ ۽ منجهن خدمت جو جذبو پيدا ڪرڻ آهي. اسڪائوٽنگ وسيلي شاگردن ۽ نوجوانن جي تربيت ڪري ملڪ ۽ قوم لاءِ باڪردار ۽ مفيد شهري پيدا ڪيا وڃن ٿا.

اسڪائوٽنگ تحريڪ جو باني هڪ انگريز، لارڊ بيدن پاول هو. هن فوجي زندگيءَ ۾، هڪ ڪتاب ’ايڊ ٿواسڪائوٽنگ‘ لکيو هو. هي ڪتاب لکيو ته فوجين لاءِ

ويو هو، پر پوءِ اهو ٻارن ۾ وڌيڪ مقبول ٿيو. ٻارن جو جوش ۽ جذبو ڏسي، لارڊ بيدن پاول 1907ع ۾ اسڪائوٽنگ جو باقاعدي اعلان ڪيو ۽ ويهن چوڪرن جو هڪ جٿو تيار ڪيائين. انهيءَ جٿي انگلنڊ جي ’برائون سي‘ ٻيٽ ۾، دنيا جي سڀ کان پهرين بواءِ اسڪائوٽ ڪئمپ لڳائي. اها ڪئمپ نهايت ڪامياب رهي. انهيءَ کان پوءِ هيءَ تحريڪ دنيا جي ڪنڊڪڙچ ۾ پکڙجي وئي. 1920ع ۾، سڄيءَ دنيا جي اسڪائوٽن جو پهريون بين الاقوامي ميٽڙ ٿيو. انهيءَ ميٽڙ ۾، لارڊ بيدن پاول کي دنيا جو ’چيف اسڪائوٽ‘ تسليم ڪيو ويو. سندس گهر واري به انهيءَ تحريڪ ۾ ساڻس گڏ هئي ۽ جڏهن گرل گائيڊ جي تحريڪ شروع ٿي ته کيس اُن جو ’چيف گائيڊ‘ چونڊيو ويو.

پاڪستان قائم ٿيڻ جو اعلان ٿيو ته ان وقت فرانس ۾، ڇهين عالمي اسڪاٽو جمبوري ٿي رهي هئي. پهرين سيپٽمبر 1947ع تي، ڪراچيءَ ۾ پاڪستان جي اسڪاٽو ليڊرن جو اجلاس ٿيو، جنهن ۾ پاڪستان بواءِ اسڪاٽو ائسوسيئيشن ٺاهڻ جو فيصلو ڪيو ويو. 22 ڊسمبر 1947ع تي، گورنر جنرل هائوس ڪراچيءَ ۾، قائداعظم محمد علي جناح، پاڪستان جي پهرئين چيف اسڪاٽو جي عهدي جو قسم کنيو. اهڙيءَ ريت ملڪ جو سربراهه، ملڪ جو چيف اسڪاٽو،

۽ صوبائي گورنر، صوبي جو چيف اسڪاٽو ٿيندو آهي. هن وقت به سنڌ سميت پوري ملڪ ۾ سرڪاري ۽ خانگي اسڪاٽو گروپ موجود آهن. سنڌ ۾ خاص طور تي شاهه لطيف اسڪاٽو گروپ، هر سال حضرت شاهه عبداللطيف ڀٽائيءَ جي عرس تي پنهنجون خدمتون سرانجام ڏيندو آهي.

اسڪاٽو تنگ وسيلي اسڪولي شاگردن ۽ شاگردياڻين کي سٺا شهري بڻائڻ ۽ خلق جي خدمت لاءِ تيار ڪيو ويندو آهي. اسڪاٽو تنگ ۽ گرل گائيڊ جا قاعدا ۽ قانون مقرر ٿيل آهن، جيڪي سڄيءَ دنيا جي ٻارن لاءِ هڪجهڙا آهن.

هن تحريڪ ۾ حصو وٺندڙن کي دستڪاري ۽ ٻيا هنر سيکاري، پنهنجي پاڻ ۽ ٻين لاءِ ڪارائتو بڻايو ويندو آهي. هنن کي باهه وسائڻ، کاڌو تيار ڪرڻ، ميدان سنوت ۾ آڻڻ، تنبو لڳائڻ ۽ ٿرڻ علاج ڪرڻ جي عملي سکيا پڻ ڏني ويندي آهي. اسڪاٽو تنگ کي جنگ جي زماني ۾، گجها نياپا رسائڻ ۽ سگنل ڏيڻ جي تربيت پڻ ڏني ويندي آهي.

اسڪاٽو توڙي گرل گائيڊ ڇڙ تي ضابطو رکندا آهن. جانورن تي ڪهل ڪندا آهن ۽ اهي هر وقت نيڪيءَ ۽ ڀلائيءَ جي ڪمن ڪرڻ لاءِ تيار رهندا آهن.

اسڪائوٽن جي تربيت لاءِ جهنگن، جبلن ۽ ڏکين هنڌن تي ڪئمپون لڳايون وينديون آهن. اُتي اسڪائوٽ ماسٽر ۽ اسڪائوٽ ڪمشنر نوجوان اسڪائوٽن کي سکيا ڏيندا آهن. ڪائين ڪرڻ ۽ پاڻي پرڻ کان وٺي رڌ پچاءُ ۽ ڪئمپ تي

پهري ڏيڻ تائين، سمورا ڪم اسڪائوٽ کي پنهنجي سر ڪرڻا پوندا آهن. گرل گائيڊن کي به اها تربيت ڏني ويندي آهي ته هو گهرن ۾ ڪيئن رهن. ڪين گهرو ڪم ڪار ۽ اُن لاءِ سامان مهيا ڪرڻ جي سکيا پڻ ڏني ويندي آهي. سڄي دنيا جي اسڪائوٽن ۽ گرل گائيڊن جي مرڪزي آفيس لنڊن شهر ۾ آهي. اسڪائوٽ توڙي گرل گائيڊ جي زندگي، هڪ مثالي زندگي ٿئي ٿي. هو پاڻ کي ڏک ڏئي، ٻين کي سک پھچائين ٿا. امن توڙي جنگ ۾، هو ملڪ ۽ قوم جي خدمت ڪرڻ لاءِ هر وقت تيار رهندا آهن. اسان سڀني کي هن تحريڪ ۾ شامل ٿي ملڪ، قوم ۽ پوري انسان ذات جي پلائيءَ لاءِ پاڻ پتوڙڻ گهرجي.

مشق

1. هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

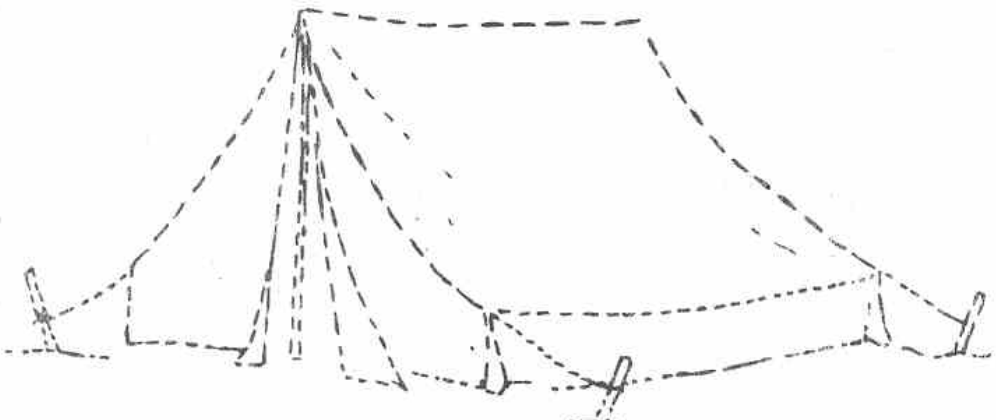
- (الف) اسڪائوٽنگ تحريڪ جو باني ڪير هو؟
- (ب) اسڪائوٽنگ جي نموني تي، چوڪرين لاءِ ڪهڙي تحريڪ آهي؟
- (ج) پاڪستان جو پهريون چيف اسڪائوٽ ڪير هو؟
- (د) شاهه عبداللطيف ڀٽائيءَ جي عرس تي ڪهڙو اسڪائوٽ گروپ خدمتون سرانجام ڏيندو آهي؟

2. هيٺين لفظن جي معنيٰ لغت مان ڏسي جملن ۾ ڪم آڻيو:

لفظ	معنيٰ	جملي ۾ استعمال
مفيد		
باڪردار		
جڻو		
دستڪاري		
خوداعتمادي		

3. احمد ۽ رشيد اسڪول ويندا آهن، آءٌ ۽ هوءٌ حساب سڪندا آهيون.
 مٿين جملن ۾ پهرين نمبر جملي ۾ احمد ۽ رشيد ٻه اسم آهن. پر جملي
 نمبر ٻئي ۾ آءٌ ۽ هوءٌ ضمير آهن.
 اهڙا لفظ جيڪي ٻن اسمن يا ٻن ضميرن کي ملائين ته اهڙن لفظن کي
 حرف جملو چئبو آهي.
 پر - جيتوڻيڪ - ۽ به حرف جملو آهن.
 اوهان به اهڙا پنج جملا ٺاهي لکو.

4. ٽپڪا ملائي تصوير ۾ رنگ ڀريو:

سرگرمي: اوهان پنهنجي اسڪول ۾ اسڪاٽ گروپ ٺاهي سرگرميون ڪريو.

سبق ايڪيهون

هرڙي ۽ سندس ٻچو

سڪيا جي حاصلات

- ڪهاڙي کي نظر جي صورت ۾ پڙهي لطف اندوز ٿيڻ.
- نظر ۾ پڙهيل ڪهاڙي کي نثر ۾ لکڻ.
- جانورن تي ڪهل ڪرڻ جو سبق سکڻ.
- نون لفظن کي پنهنجن جملن ۾ استعمال ڪرڻ.

چري پئي ڪا هرڙي چراگاهه ۾،
۽ سانديئين پئي ٻچڙو سدا ساهه ۾.

ٿڌو پاڻي ۽ گاهه ساوا صفا،
خوشيون ئي خوشيون، خوف خطرا نه ها.

اتي ٻيون به هرڙيون ڪي چرنديون هيون،
ٻچن ساڻ گهمنديون ۽ نرنديون هيون.

اتي ئي ننڍيون ٿي، وڏيون ٿيون هيون،
سنهيون سهڻيون اهڙيون جو وڻنديون هيون.

پهاڙن جون چئني طرف چوٽيون،
نه هو اُڪو، گهر جنهن مهل موٽيون.

ٻڄو ماءُ سان خوش ٿي ڪيڏڻ لڳو،
وڏو ٿيو ته سمجھڻ ۽ سوچڻ لڳو.

”امان، هي جبل ايڏا چو ٿا ٿين؟“
”ٻچا، هي اسان جو ٿا پهرو ڏين!“

ائين نيٺ ڪنهن جي نظر وٺڻ لڳي،
پهاڙن ڏي هرڻيءَ جي اک وٺي ڪڇي!

انهيءَ مهل ماريءَ سڌي ڪئي بندوق،
پهاڙن ۾ گونجي وئي هڪڙي ڪوڪا!

ٻڄو زخم ڪائي ۽ ڦٽڪڻ لڳو،
”ڪيُم ڏوهه ڪهڙو!“ هي سوچڻ لڳو.

ڊڄي هرڻي هيڪر پري وئي هلي،
وري موٽي پنهنجي ٻچي تي پئي!

”امان، هي جبل، جو سهارو هيو،“
”انهيءَ ۾ ته ويٺو ڪو مارو هيو!“

ٻڏي هيءُ، هرڻي صفا وئي وڃي،
رُني، تڙپي ليڪن وڃي ڪيئن پڄي!

ائين ئي وري ٻيو ٿيو هڪ ٺڪاءُ،
ٻچي تي ٿي قربان وئي نيٺ ماءُ!

علي دوست عاجز

مشق

1. هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- (الف) هرڻي ۽ سندس ٻچو ڪٿي چري رهيا هئا؟
 (ب) هرڻي جي ٻچي ماءُ کان ڪهڙو سوال ڪيو؟
 (ج) هرڻي جي ٻچي کي ڪهڙو جواب ڏنو؟
 (د) هرڻي جو ٻچو ڌڪ لڳڻ کان پوءِ ڇا سوچڻ لڳو؟
 (ه) نڪاءُ تي هرڻي پري وڃي، وري ڇو موٽي آئي؟

2. هيٺين لفظن کي پنهنجي جملن ۾ ڪم آڻيو:

لفظ	جملي ۾ استعمال
پهاڙ	
خوشيون	
سنهڙيون	
نڪاءُ	

3. هيٺين لفظن جي معنيٰ لغت مان ڏسي لکو:

لفظ	معنيٰ
الڪو	
مارو	
گونج	
چراگاهه	

4. هن نظم کي پڙهي ڪهاڻي پنهنجن جملن ۾ لکي ڏيکاريو.

5. ٻڌايو ته هن نظم مان اسان کي ڪهڙي نصيحت حاصل ٿي.

ياد رکو ته: جانورن تي ڪهل ڪجي.

سکيا جي حاصلات

- شهري رضاڪارن جي خدمتن جي ڄاڻ حاصل ڪرڻ.
- خدمتِ خلق جو جذبو سکڻ.
- مناسب لفظن سان خال ڀرڻ.
- اعرابن (زير، زير ۽ پيش) جي فرق سان معنيٰ جي فرق کي سمجهڻ.

سبق ٻاويهون

شهري رضاڪار

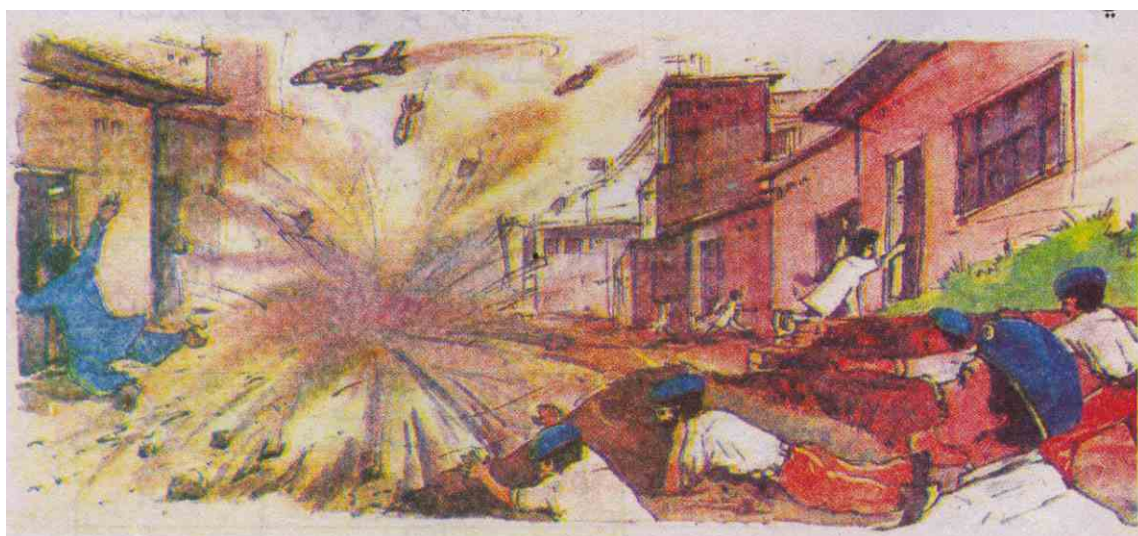
عام طرح ڏٺو ويو آهي ته دنيا ۾ جيڪو به ماڻهو خدمت ڪري ٿو، اهو موت ۾ اُنهيءَ خدمت جو بدلو ضرور چاهي ٿو. پر ڪي ماڻهو اهڙا به آهن، جيڪي ٻين جي خدمت ڪن ٿا، مگر اُنهيءَ جو ڪوبه اُجورو نٿا گهرن. اهڙا ماڻهو هر وقت ٻين جي خدمت ڪرڻ لاءِ تيار هوندا آهن ۽ ٻين جي واهر ڪرڻ پنهنجو فرض ڄاڻندا آهن. اهڙن ماڻهن کي ”رضاڪار“ چئبو آهي. ”رضاڪار“ جي معنيٰ ئي آهي، ”بنا اُجوري خدمت ڪرڻ وارو.“

شهري رضاڪار ملڪ جي بچاءَ، عام ڀلي جي ڪمن ۽ اتفاقي حادثن جي وقت، ڏکويلن جي مدد لاءِ پنهنجون خدمتون آڇيندو آهي. هو اُها خدمت بنا ڪنهن پگهار يا لالچ جي ڪندو آهي. رضاڪارن جي مدد سان حڪومت پيش آيل ڏکين حالتن کي سولائيءَ سان منهن ڏئي سگهندي آهي. اهڙيءَ طرح، ڏکويل ماڻهن کي به ٿرٿ سهارو ملي پوندو آهي. شهري رضاڪارن کي تجربڪار ماڻهو سکيا

ڏيندا آهن. انهيءَ سِڪيا ۾ باهه وسائڻ، ٿرٽ علاج ڪرڻ، ٽريفڪ ڪي سنڀالڻ وغيره پڻ شامل آهي.

جنگ جي زماني ۾، جڏهن فوج مورچا سنڀالي دشمن سان مقابلي ڪرڻ ۾ رُڌل هوندي آهي، تڏهن شهري رضاڪار وري شهري انتظام رکڻ ۽ امن امان بحال ڪرڻ ۾ مشغول هوندا آهن. سرڪاري جاين، رستن، پلين جي بچاءُ ڪرڻ ۾ هو فوج توڙي پوليس جي مدد ڪندا آهن. جنگ دوران وڏن شهرن ۾ هوائي حملي جو ڊپ هوندو آهي، انهيءَ ڪري شهري رضاڪار رات ڏينهن چوڪس رهندا آهن، ته جيئن ڪو ماڻهو شهري بچاءُ جي اصولن جي پيڪڙي نه ڪري.

هو هوائي حملي ۾ ڦٽيل ماڻهن کي علاج لاءِ اسپتالن ۾ پهچائيندا آهن ۽ ڊنل جاين هيٺان ڊپيل ماڻهن کي ٻاهر ڪڍندا آهن.

شهري رضاڪار جنگ، طوفان، ٻوڏ توڙي زلزلي سبب ڏتريل ماڻهن جي واهر ڪندا آهن. کين خطري وارين جاين تان ڪڍي، سلامتيءَ وارن هنڌن ڏانهن وٺي ويندا آهن. ٻوڏ جي وقت، شهري رضاڪار ٻوڏ جي ستايل ماڻهن لاءِ کاڌي، ڪپڙي ۽ دوا درمل جو به بندوبست ڪندا آهن. اُهي شهرن توڙي ڳوٺن ۾ اهڙا مرڪز قائم ڪندا آهن، جتي کاڌو، ڪپڙو ۽ دوائون گڏ ڪندا آهن ۽ پوءِ اُهي شيون انهن ماڻهن ۾ ورهائين وينديون آهن.

انهيءَ سان گڏوگڏ، جنگ جي وقت هو پنهنجي نند ڦٽائي، شهرن ۾ پهرو ڏيندا آهن. ٻوڏ جي وقت بچاءَ بندن تي پهرو ڏيندا آهن. ڪڏهن به ڪا وبائي بيماري پکڙبي آهي، ته شهري رضاڪار بيمارن جي خدمت ڪندا آهن. حڪومت بيماريءَ کي روڪڻ لاءِ جيڪي اپاءَ وٺندي آهي، تن تي عمل ڪرائيندا آهن. اسان جي ملڪ ۾ ڪي اهڙا به سماج دشمن ماڻهو رهن ٿا، جيڪي ٻارن کي ڪٽي وڃي وڪڻندا آهن. شهري رضاڪار انهن ٻارن کي ڳولي، مائٽن تائين پهچائيندا آهن ۽ جيڪي ڏوهاري هوندا آهن، تن کي پوليس جي حوالي ڪندا آهن. اُن کان سواءِ مائٽن کان پڇي ويل ٻارن کي به هٿ ڪري مائٽن جي حوالي ڪندا آهن.

اڄڪلهه رضاڪار ٿي ڪم ڪرڻ جو جذبو وڌي رهيو آهي. خاص ڪري شاگرد انهيءَ ڳالهه ۾ دلچسپي وٺي رهيا آهن. شاگردن جي انهيءَ لاڙي جو فائدو وٺندي اسڪولن ۽ ڪاليجن ۾ اهڙا مرڪز قائم ڪيا پيا وڃن، جتي کين فوجي ۽ شهري بچاءَ جي سکيا ڏني وڃي ٿي، جيئن جنگ توڙي امن ۾ قوم ۽ ملڪ جي خدمت ڪري سگهن.

رضاءڪار بڻجي، پنهنجي قوم ۽ ملڪ جي خدمت ڪرڻ جو جذبو ساراهه جي لائق آهي. اسان سڀني کي اهڙي خدمت ڪرڻ لاءِ هر وقت تيار رهڻ گهرجي.

مشق

1. هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- (الف) شهري رضاڪار ڪنهن کي چئبو آهي؟
- (ب) شهري رضاڪار حڪومت جي ڪهڙيءَ طرح مدد ڪندا آهن؟
- (ج) شهري رضاڪارن کي ڪهڙي سکيا ڏني ويندي آهي؟
- (د) جنگ جي زماني ۾ شهري رضاڪار ڪهڙي خدمت ڪندا آهن؟
- (ه) ٻوڏ جي وقت شهري رضاڪار ڪهڙو بندوبست ڪندا آهن؟

2. هيٺين لفظن کي جملن ۾ ڪم آڻيو:

لفظ	جملي ۾ استعمال
اجورو	
واهر	
ترت	
مورچا	
چوڪس	
ڌٽريل	

3. هيٺيان خال ڀريو:

- (الف) رضاڪار جي معنيٰ ئي آهي بنا خدمت ڪرڻ وارو.
 (ب) شهري رضاڪارن کي ماڻهو سکيا ڏيندا آهن.
 (ج) ٻوڏ توڙي زلزلي سبب ماڻهن جي مدد ڪندا آهن.
 (د) شاگردن جي انهيءَ جو فائدو وٺندي اسڪولن ۽
 ڪاليجن ۾ اهڙا مرڪز قائم ڪيا پيا وڃن.

4. زبر، زير ۽ پيش کي اعراب چئبو آهي. اعرابن جي مٿائن سان لفظ جي معنيٰ به مٽجي وڃي ٿي. اوهان هيٺين لفظن جون اعرابون بدلائي معنيٰ لکو.
 جيئن : پُٽ - سِڪُ - سِرَ - رَس

ياد رکو ته: ٻوڏ، زلزلي، حادثن، طوفانن ۽ ٻين قدرتي آفتن وقت هڪٻئي جي مدد ڪرڻ گهرجي.

سڪيا جي حاصلات

- مختلف ڌنڌن ۽ پيشن کان واقف ٿيڻ.
- ڌنڌن جي اهميت ۽ پورهيتن جو قدر ڪرڻ.
- مناسب لفظن سان خال ڀرڻ.
- اسم ذات جي ڄاڻ حاصل ڪرڻ.
- بيهڪ جي نشانين بابت ڄاڻ حاصل ڪرڻ.
- عيادت پڙهڻ جي سڪيا حاصل ڪرڻ.

ڌنڌن جي اهميت

ڌنڌو يا پيشو ماڻهوءَ جي زندگي جي گذران حاصل ڪرڻ جو وسيلو هوندو آهي. هر ڌنڌو معزز ۽ احترام جوڳو آهي. اڄڪلهه هر قسم جي نوڪري به پيشي ۾ شمار ٿئي ٿي. ڪي ڌنڌا اهڙا به آهن جيڪي قديم زماني کان اڄ تائين سنڌ ۾ رائج آهن. اهي ڌنڌا هڪ نسل کان ٻئي نسل تائين جاري رهڻ ڪري موروثي به بڻيا ته ذات طور سڃاڻپ به بڻجي ويا. جيئن لوهارڪو ڌنڌو ڪندڙ لوهار، وادڪو ڪم ڪندڙ وادو، سونارڪي ڌنڌي وارو سونارو، ڪورڪو يا ڪپڙي جي ڪور اُٺڻ جي ڪم ڪندڙ کي ڪوري ۽ موچڪي ڌنڌي وارو موچي سڏجڻ لڳو. اهي ڌنڌا ڪو به ذات وارو ڪري سگهي ٿو. هر هڪ ڌنڌو محنت ۽ مشقت سان ئي ڪامياب رهندو آهي. محنت هر ڌنڌي ۾ برڪت وجهي ٿي. هونئن ته ڪيترائي ڌنڌا آهن، پر هت اهڙن چنڊ ڌنڌن جي باري ۾ پڙهنداسين:

لوهارڪو ڌنڌو: لوهارڪي ڌنڌي جو تعلق لوهار سان آهي. لوهار پهريائين لوهار

ڪي باهه جي ننڍڙي بنيءَ ۾ ڌنڌو جي وسيلي هٿ ڏيندو آهي ۽ باهه ۾ ڪوئلا به وجهندو ويندو آهي. جڏهن لوهار باهه تي ڳاڙهو ٿي ويندو آهي، تڏهن ان ۾ ڪجهه نرمي ايندي آهي ۽ لوهار ان کي چمڪي سان ڪڍي، سنداڻ تي رکي، هٿوڙي سان ڪٽيندو آهي. اهڙيءَ مار سان لوهار مان گهربل شيءِ ٺهي پوندي آهي. لوهار مان

ڏاتا، ڪهاڙيون، ٽڦڻيون، ترارون، ڪوڏرون، رنبا، رنبيون، واهولا، ڇيڻيون ۽ ٻيون بي شمار شيون ٺهنديون آهن.

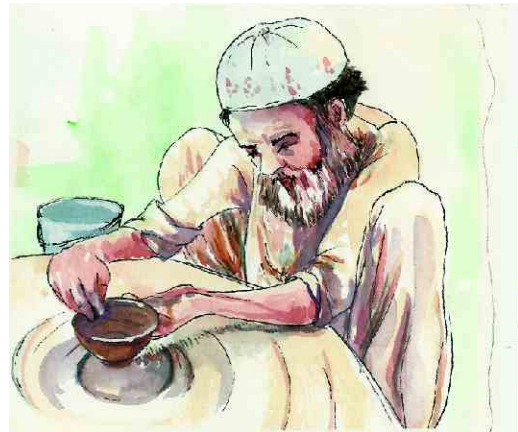

واڍڪو ڌنڌو: واڍڪو ڌنڌو به اسانجي معاشري جو اهم ۽ پراڻو ڌنڌو آهي. واڍو ڪاٺ مان ڪٽڻ، ڪپڻ، در، دريون، گهڙامنڇيون، هر، پاڇاريون، ڏانڊاريون، ٽوپا، پاتيون، چوٽايون ۽ ڪاٺ جا هُڙلا، سينگار جون ميزون، ڪرسيون، ٽپايون

به ٺاهيندو آهي. واڍي جا اهم اوزار واهولو، ڪارائي، رندو، رنبي، گرمٽ ۽ سيراڻي وغيره آهن، جن جي مدد سان ڪاٺ مان مختلف شيون تيار ڪندو آهي.

ڪنڀارڪو ڌنڌو: ڪنڀارڪي ڌنڌي

ڪندڙ کي ڪنڀر يا ڪنڀار سڏبو آهي. ڪنڀر چيڪي مٽي ڳوهي، ان مان مختلف ٿانوَ ٺاهيندو آهي. هو ڳوهيل مٽيءَ جو پنوڙو ڪاٺ جي چڪ تي چاڙهي، ان کي هٿ يا پير سان ڦيرائيندو آهي. جڏهن چڪ ڦرڻ لڳندو آهي، تڏهن

ڪنڀار ٻنهي هٿن سان ڏاڍي مهارت سان ان مٽيءَ کي گهربل ٿانوَ جي شڪل ڏيندو آهي. ڪنڀر ڪيترن ئي نمونن جا رانديڪا، مٽ، ڍلا، گهڳهيون، ڍڪڻيون،

پاتيون، پاتوڙا، ڪُونڙ، چاڏيون، پارا، ڪُٺا، ڪُٺيون ۽ ڪُٺا وغيره ٺاهيندو آهي. پنهنجن ٺاهيل ڪڇين شين کي آويءَ ۾ پچائي تيار ڪندو آهي.

سونارڪو ڌنڌو: سون مان زيور ۽ هار سينگار جون شيون تيار ڪيون وينديون

آهن. اهڙي ڪاريگر کي سونارو سڏبو آهي. هي ڌنڌو به آڳاٽي وقت کان اڄ تائين هلندو ٿو اچي. سوناري جو ڪم نازڪ، نفيس ۽ احتياط وارو هوندو آهي.

هاريو: سنڌ پاڪستان جي

زرعي صوبن مان هڪ آهي. پراڻي وقت کان وٺي پوکي راهيءَ جو ڌنڌو يا زمين آباد ڪري زرعي اُپت حاصل ڪرڻ جو ڌنڌو هلندو ٿو اچي. هاري ڪڻڪ، جوئر، ساريون، گمند،

ڪپهه، سرنهن، ٿوريو، پاڇيون ۽ ٻيا ڪيترا ئي فصل پوکي ملڪ جي پيداوار ۾ اضافو ڪندو آهي. اڳ ته هاري ڏانڊن سان هر ڪاهي زمين ڪيڙيندو هو ۽ نار وهائي ريڇ ڪندو هو، پر اڄ جديد ٽيڪنالاجيءَ سبب زرعي اوزارن ۽ مشينريءَ ان جي جاءِ والاري آهي. ان مان آبادگارن کي سٺو لاپ ملي ٿو.

ڪورڪو ڌنڌو: ڪورڪو ڌنڌو

ڪپڙي اُڻڻ جو ڌنڌو آهي. پراڻي زماني ۾ ڪپڙو اُڻڻ وارا چرخن وسيلي ڏاڳا جوڙي آڏاڻن تي ڪپڙو تيار ڪندا هئا. ڪپڙو يا ڪپڙي جي ڪور اُڻڻ وارو ڪوري سڏبو آهي. سنڌ ۾

ڪيترائي آڏاڻا هوندا هئا جن تي سوين ماڻهو ڪورڪي ڌنڌي ۾ مصروف هوندا هئا، پر آهستي آهستي جديد صنعتڪاري آڏاڻن جي رواج کي ذري گهٽ ختم ڪري ڇڏيو آهي ۽ هاڻي ڪپڙو ڪارخانن ۾ تيار ٿيندو آهي.

ان کان علاوه موچڪو، مهاڻڪو ڌنڌو يا مڇي مارڻ جي ڪرت، حجامڪو،

ڪٿي جو يا ڏوٻڪو، واڻ وٽن ۽ ٻيا به اهڙا ڪيترائي معزز ڌنڌا آهن. انهن ڌنڌن جي ذريعي ماڻهو روزي ڪمائي گهر جو گذر سفر ڪن ٿا. اڄڪلهه هر ڌنڌي ۾ مشينريءَ جو استعمال ٿي رهيو آهي، جنهن ڪري وقت، محنت ۽ پيسي جي گهڻي بچت ٿي رهي آهي.

مشق

1. هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- (الف) لوهار ڇا ٺاهيندو آهي؟
 (ب) واڍي جا ڪهڙا اوزار آهن؟
 (ج) آوي ڇا آهي؟
 (د) سوناري ۽ لوهار جي ڌنڌي ۾ ڪهڙو فرق آهي؟
 (ه) آڏاڻو ڇا ڪي چئبو آهي؟
 (و) ڪتاب ۾ ڄاڻايل ڌنڌن کان سواءِ ڪن ٻين ڌنڌن جا نالا ٻڌايو.

2. هيٺين لفظن جي معنيٰ لکو ۽ پنهنجي جملن ۾ ڪم آڻيو:

لفظ	معنيٰ	جملي ۾ استعمال
معزز		
آڏاڻو		
صنعتڪاري		
رائج		
آوي		
موروثي		
مهارت		

3. هيٺيان خال ڀريو:

- (الف) هر ڏندو معزز ۽ جوڳو ٿئي ٿو.
(ب) محنت هر ڏنڌي ۾ وجهي ٿي.
(ج) لوهار اول لوهه ڪندو آهي.
(د) ڪنڀارڪي ڏنڌي ڪندڙ کي سڏبو آهي.

4. اهڙا اسم جن کي ڏسي، ڇهي يا چڪي نه سگهجي پر فقط محسوس ڪري سگهجي اهي اسم ذات آهن.

الله تعاليٰ جو نالو اسم ذات آهي.

- جيئن : • ڏاهپ به هڪ ذات آهي.
- منائي ۾ ڏاڍو ميناچ آهي.
- سچائي سُنو گڻ آهي.

نوٽ: مٿين جملن ۾ ليک ڏنل لفظ اسم ذات آهن. توهان به اهڙا پنج لفظ لکي ڏيکاريو جيڪي اسم ذات هجن.

ياد رکڻو: هيٺيون بيهڪ جون نشانين آهن:

- (1) ٿورو دم (.)
- (2) اڌ دم (؛)
- (3) پورو دم (،)
- (4) سوال جي نشاني (?)
- (5) عجب جي نشاني (!)
- (6) واک جون نشانين ” “

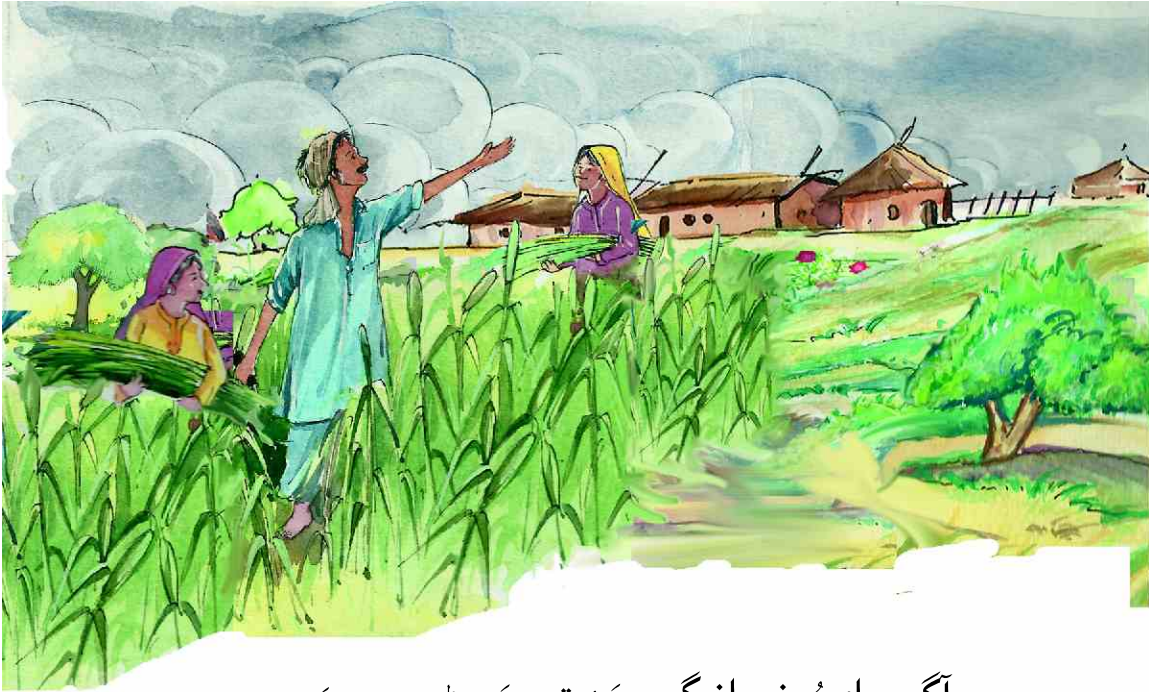
* استاد ٻارن کي بيهڪ جون مکيه نشانين جملن ۾ استعمال ڪرڻ سيکاري.

سڪيا جي حاصلات

- نون لفظن جي معنيٰ سکڻ.
- هم قافيه / هم آواز لفظ سکڻ.
- مختصر مضمون لکڻ.

سبق چوويهون

سُر سارنگ

اَگم اِيءُ نه انگ، جهڙو پَسڻ پرينءَ جو،
سيڻن ريءَ سيد چئي، رُوح نه رچن رنگ،
سَهسين ٿيا سارنگ، جاني آيو جُوءِ ۾.

مينهان ۽ نينهان، پيئي اکر هيڪڙي،
جي وسڻ جا ويسَ ڪري، ته ڪڪر ڪن ڪيهان،
بادل ٿي بيهان، جي اَگم اچڻ جا ڪرين.

اَگم ڪيو اچن، سڄڻ سانوڻ مينهن جئن،
پاسي تن وسن، جي سڀ چماندر سڪيا.

شاهه عبداللطيف ڀٽائي

مشق

1. هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

(الف) سارنگ مان ڇا مراد آهي؟

(ب) سهسين سارنگ ڪڏهن ٿيندا آهن؟

(ج) هنن بيتن ۾ شاعر ڪهڙي طلب ڪري ٿو؟

2. هيٺين لفظن جي معنيٰ لغت مان ڏسي لکو:

لفظ	معنيٰ
پسڻ	
سيٽن	
سهسين	
ڪيهان	
چماندر	

3. هيٺين لفظن جا هم قافيه يا هم آواز لفظ لکو:

جيئن: مينهان - نيهان

اچن _____

جهڙو _____

مينهن _____

ياد رکيو ته: سارنگ معنيٰ رنگارنگي ڪر - جهڙ - مينهن

سرگرمي: مينهن جي مند تي مختصر مضمون لکو.

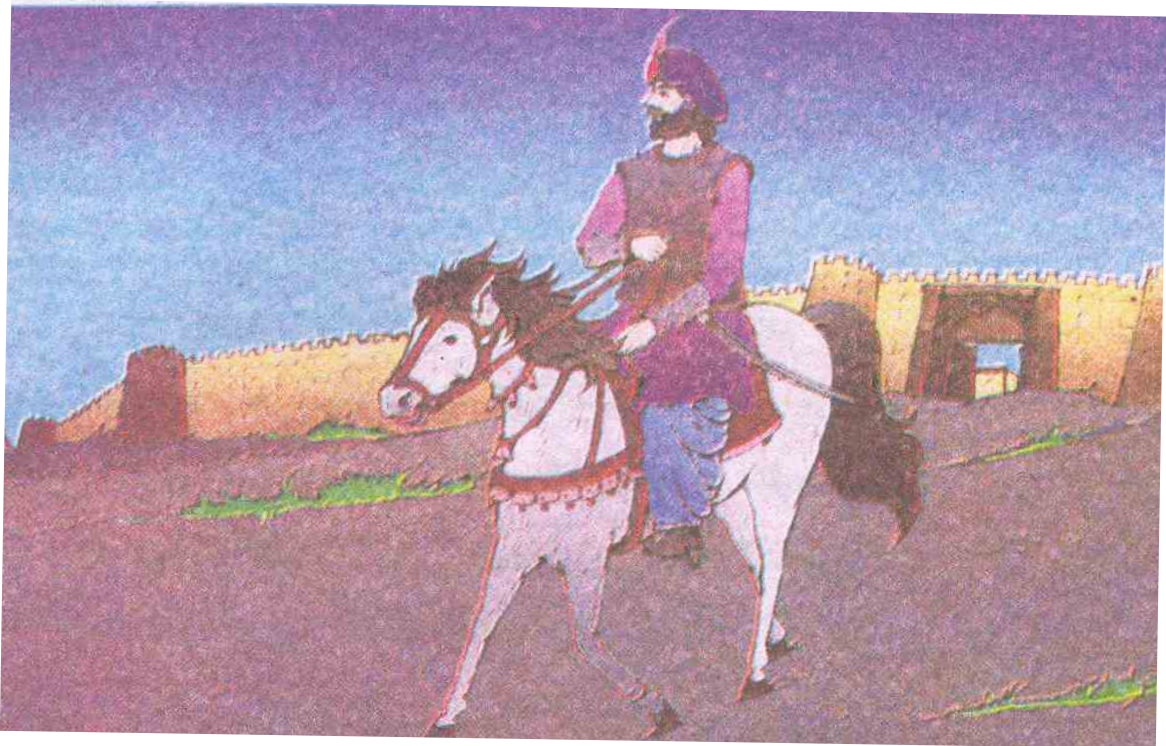
سڪيا جي حاصلات

- سنڌ جي تاريخ کان واقف ٿيڻ.
- تاريخي هستين کان واقف ٿيڻ.
- لفظن (اسم) جا واحد جمع لکڻ.
- ”طرف“ جي باري ۾ سکڻ.

سبق پنجويهون

دودو سومرو

سنڌ جي تاريخ ۾ ڪيترائي سورهيہ ۽ بهادر انسان پيدا ٿيا آهن. انهن پنهنجو رت ۽ سٺ ڏئي، پنهنجي ڌرتيءَ کي هميشه سلامت ۽ آجو پئي رکيو آهي. اهڙن سورهيہن مان دودو سومرو به هڪ هو. سپاڳي آهي اها ماءُ، جنهن کي دودي جهڙا پٽ هجن!

عربن جي ٽن صدين جي حڪومت کان پوءِ، سومرا قبيلي سنڌ جي حڪومت سنڀالي. سومرن جي گهراڻي ۾ ويهارو بادشاهه ٿي گذريا. سومرن سنڌ تي ٽن صدين کان به وڌيڪ عرصو بادشاهي ڪئي. انهن ۾ پونگر، همون ٻائي، دودو سومرو، تارا ٻائي، عمر سومرو ۽ همير سومرو مشهور حاڪم ٿي گذريا آهن.

سومرن جي دور جا ڪيترائي تاريخي ۽ عشقيه قصا توڙي داستان مشهور آهن. دودي سومري جو داستان هن دور جو هڪ اهم داستان آهي، جيڪو صدين گذرڻ بعد اڄ به پيو ڳائجي.

اُن دور ۾ دهلي سلطنت، سنڌ جي سومرن کي پنهنجي تابع ڪرڻ ۽ دودي خلاف حملي ڪرڻ جي ڀرپور تياري ڪئي. دودي سومري پنهنجي بهادر ساٿين جو لشڪر تيار ڪري، دهليءَ جي بادشاهه پاران موڪليل لشڪر جو مقابلو ڪيو. ان جنگ ۾ دودي ۽ سندس سپاهه زبردست لڙائي ڪئي. وڏي گهمسان جي جنگ لڳي ۽ سنڌ جي سورمن دشمن جي لشڪر ۾ ٽاڪوڙو وجهي ڇڏيو. جيتوڻيڪ هن خونخوار جنگ ۾ دودو جنگ جي ميدان تي وڙهندي شهيد ٿي ويو. ان هوندي به دهلي سلطنت جي لشڪر کي ڪجهه به حاصل نه ٿيو. اهي خوار خراب ٿي دهلي موٽي ويا.

دودي سومري، وطن جي آزاديءَ ۽ خودمختياريءَ کي بچائڻ لاءِ اهڙي ته بهادري ڏيکاري، جو سندس نالو اڄ تائين ڳائجي پيو. سنڌ ۾ اڄ به اهائي چوڻي مشهور آهي ته: ”مڙس ته ڪو دودو آهين!“ دودي سنڌ جي ننگن ۽ دنگن تان سِر ڏئي شهادت ماڻي هئي، ان ڪري سنڌ جا ماڻهو اڄ به هن سورهيه سپوت جو نالو پنهنجن پُٽن تي رکڻ ۾ فخر محسوس ڪندا آهن.

مشق

1. هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- (الف) سنڌ تي سومرن گهڻو عرصو حڪومت ڪئي؟
- (ب) سومرن جي گهراڻي ۾ ڪهڙا مشهور حاڪم ٿي گذريا آهن؟
- (ج) دودي سومري بابت سنڌ ۾ ڪهڙي چوڻي مشهور آهي؟
- (د) سومرن کان اڳ سنڌ ۾ ڪنهن جي حڪومت هئي؟

2. هيٺين لفظن کي جملن ۾ ڪم آڻيو:

لفظ	جملي ۾ استعمال
سورهيه	
سلطنت	
سورمن	
ست	
تابع	
گهمسان	

3. اسم جا گهڻا عدد آهن؟ هيٺ ڏنل واحد اسمن جا جمع ٺاهيو:

جيئن: لٽ مان لٽيون

تصوير صدي

جنگ حڪومت

(ٻه عدد آهن: هڪ عدد واحد معنيٰ اڪيلو ۽ عدد جمع معنيٰ ٻه يا ٻن کان وڌيڪ)

4. هن جملي مان ظرف چونڊيو:

اڃ صبح جو ڏنر ته هو آهستي آهستي پئي هليو.

* احمد هيٺ بيٺو آهي.

* آءٌ ڊوڙي ڊوڙي پهتو آهيان.

* سليم ڪالهه تون ڇو نه آئين؟

مٿين جملن ۾ ليک ڏنل لفظ جڳهه، زماني، ريت ۽ انڪار کي ظاهر

ڪن ٿا. اهڙن لفظن کي ”ظرف“ چئبو آهي.

5. دودي کان سواءِ سنڌ جا ڪيترا سورما ۽ سورميون آهن، انهن

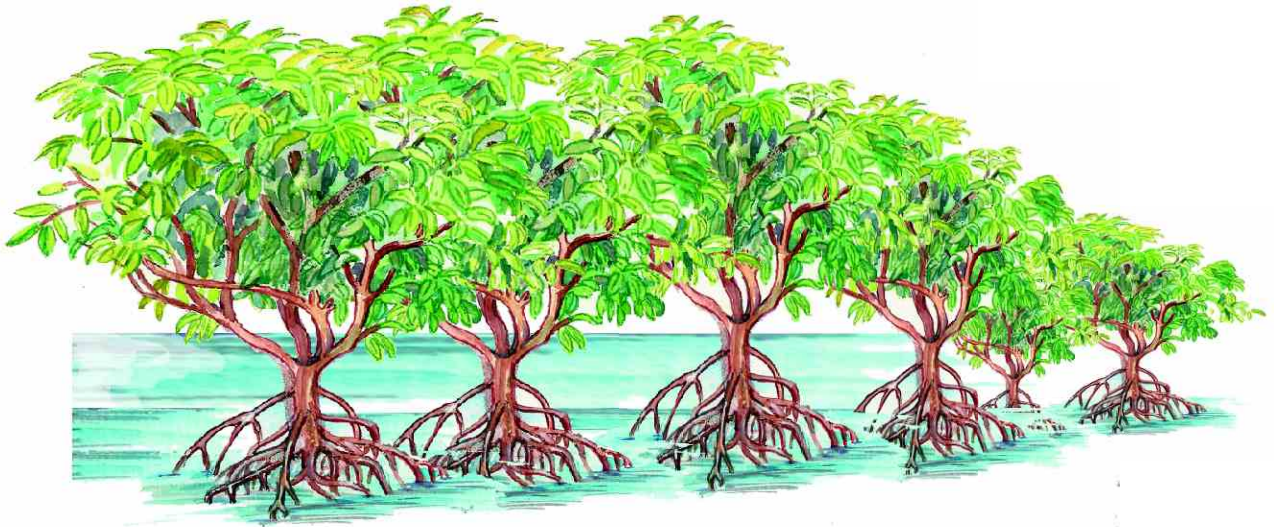
مان ڪن به تن جا نالا لکو.

سڪيا جي حاصلات

- تمر جي پيلن جي اهميت ڄاڻڻ.
- مذڪر ۽ مؤنث بابت سڳڻ.
- سبق مان مناسب لفظ چونڊي خال ڀرڻ.

سبق چويهون

تمر جا پيلا

وڻن جا جُهڳٽا جيڪي زمين جي وڏي ايراضيءَ تي پکڙيل هجن، تن کي ’پيلا‘ چئبو آهي. پيلا هٿرادو به رکيا ويندا آهن ته قدرتي به ٿين. هٿرادو پيلا واهن جي پاڻيءَ تي خاص سار سنڀال هيٺ رکيا ويندا آهن. اتي وڻن جا قسم به مرضيءَ موجب رکبا آهن. پيلا مينهن جي پاڻيءَ تي به ٿيندا آهن. اهڙن پيلن ۾ اتي جي موسم ۽ زمين جي قسم کي نظر ۾ رکندي هٿرادو ٻوٽا رکيا ويندا آهن. کي وڻ قدرتي به ٿي پوندا آهن. قدرتي پيلا درياهن جي ڪنارن سان ٿيندا آهن. جيڪي درياهن جي ٻنهي ڪنارن سان چوڙ تائين هلندا آهن.

عربي سمنڊ جي ڪناري سان هڪ خاص قسم جي وڻن جا پيلا ٿين ٿا، جيڪي سمنڊ جي پاڻيءَ ۽ ڪناري واريءَ زمين تي قدرتي نموني پيدا ٿيندا آهن. انهن وڻن کي ’تمر‘ چئبو آهي. تمر جا پيلا سنڌ جي ڏاکڻي حصي ۾ ٿين ٿا. سنڌو درياهه جي چوڙ وٽ، ڪاري ڇاڙ ۽ سامونڊي ڪناري تي زمين ۽ ننڍي پاڻيءَ ۾ به ٿين.

تمر جو وڻ گهاٽو ٿئي ٿو. ان جا پن سنڀا ۽ قد ۾ ڄار يا ڪپڙ جي وڻ جيترا

ٽين ٿا. ٽمر جا ٻيلا به قدرتي ٽين ٿا. هي وڻ مڇيءَ جي واڌ ويجهه لاءِ نهايت ضروري آهي. سامونڊي لهرين ۾ مڇيءَ جا بيضا لڙهي اچي هنن گهاٽن ٻوٽن ۾ رڪجن ٿا. اتي ئي ٻچن جي صورت وٺي وڌن ٿا. هي وڻ ننڍين مڇين ۽ جهينگن جو وڏو پناهه گاهه آهي، جهينگي کي ’سانو‘ يا ’گانگت‘ به چوندا آهن.

ٽمر جا پن مڇين جو وڻندڙ کاڌو آهي. اُٺُ به ٽمر جون تاريون وڏي چاهه سان کائيندو آهي. اُنڪري جَتَ اُنن جا وڏا وڳ وٺي ٽمر واري علائقي ۾ ڦرندا رهندا آهن. مطلب ته مڇيءَ وانگر اُنن جي چاري لاءِ به ٽمر جا ٻيلا نهايت مفيد ۽ موزون سمجهيا وڃن ٿا. ٽمر جي وڻن ۾ ماڪي به جامر ٿئي ٿي، جيڪا سامونڊي ڪناري تي رهندڙ ماڻهن جي کاڌ خوراڪ ۽ روزگار جو ذريعو آهي. ٽمر جا چوڏا چمڙي کي رڱڻ لاءِ پڻ ڪم اچن ٿا. جڏهن ته پنن ۽ چوڏن مان نڪرندڙ عرق مختلف بيمارين جي علاج لاءِ رهندڙ دوائن ۾ پڻ ڪم ايندو آهي.

ٽمر جي ڪاٺيءَ جو ڳاڙهو عمارتي ڪاٺ ۾ نٿو ٿئي. پر ٻارڻ لاءِ ڪناري تي رهندڙ ماڻهن ۽ ٻيڙين تي مڇي مارڻ وارن لاءِ ڏاڍو ڪارائتو آهي. سمنڊ ڪناري رهندڙ ماڻهو ٽمر جي ڪاٺين مان پنهنجا گهر پڻ اڏيندا آهن.

سندو درياھ ۾ پاڻيءَ جي کوٽ ۽ برسات نه پوڻ ڪري ٽمر جا ٻيلا سڪڻ شروع ٿي ويا آهن. ان کانسواءِ سامونڊي گدلاڻ به ٽمر جي ٻوٽن سُڪائڻ ۾ وڏو ڪم ڏيکاريو آهي. مٺي پاڻيءَ جي کوٽ ۽ درياھي لت نه ملڻ واري عمل ٽمر جي بيلن کي وڏو نقصان رسايو آهي.

هي ٻيلا گهٽجي باقي ٿوري ايراضيءَ تي اچي بچيا آهن. جيڪڏهن پاڻيءَ جي اها کوٽ برقرار رهي ته هي تاريخي ۽ ڪمائتا ٻيلا اُڇڙي ناس ٿي ويندا. ٽمر جي بيلن جي تباهي، جهينگي، مڇيءَ ۽ اُنن لاءِ نهايت هاجيڪار ٿيندي. اُهي انسان جيڪي ڪناري تي رهي مڇي مارڻ تي گذر ڪري زندگي گذارين ٿا. اُهي بُڪ ۽ بيروزگاريءَ جو شڪار ٿيندا ۽ سامونڊي ڪنارا ويران ٿي ويندا.

ٽمر جي بيلن جي اهميت کي سمجهندي، 2013ع ۾ سنڌ سرڪار سامونڊي ڪنارن سان اٽڪل 7 لک نوان ٻوٽا لڳايا آهن، جيئن ٽمر جي بيلن کي بچائي سگهجي. اهي سمورا ٻوٽا هڪ ئي وقت پوکيا ويا هئا جيڪو هڪ عالمي رڪارڊ آهي.

مشق

1. هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- (الف) پيلو ڇا ڪي چئبو آهي؟
 (ب) تمر ڇا آهي؟
 (ج) تمر سنڌ ۾ ڪهڙي هنڌ ٿئي ٿو؟
 (د) تمر جي پيلن جا ڪهڙا فائدا آهن؟

2. هيٺين لفظن جي معنيٰ لکو ۽ اهي جملن ۾ ڪم آڻيو:

لفظ	معنيٰ	جملي ۾ استعمال
جُهڪَڻا		
لهرون		
ڳاڻيتو		
وڳ		
اُڃڙي		

3. هيٺيان خال پريو:

- (الف) تمر جي وڻن ۾ ۽ جي واڌ ويجهه ٿئي ٿي.
 (ب) جهينگي ڪي ۽ به چئبو آهي.
 (ج) تمر جو ڪاٺ ۽ جي ڪتب ايندو آهي.

4. هيٺين لفظن جا مونث لکو:

لفظ	مونث	لفظ	مونث
اُن		دِلو	
نِينگرُ		شاگرد	

5. پيلن جي اهميت تي مختصر نوٽ لکو.

سڪيا جي حاصلات

- آتم ڪهاڻي لکڻ.
- نون لفظن کي لغت ۾ ڏسي
- جملن ۾ ڪتب آڻڻ.
- مناسب لفظ چونڊي خال ڀرڻ.

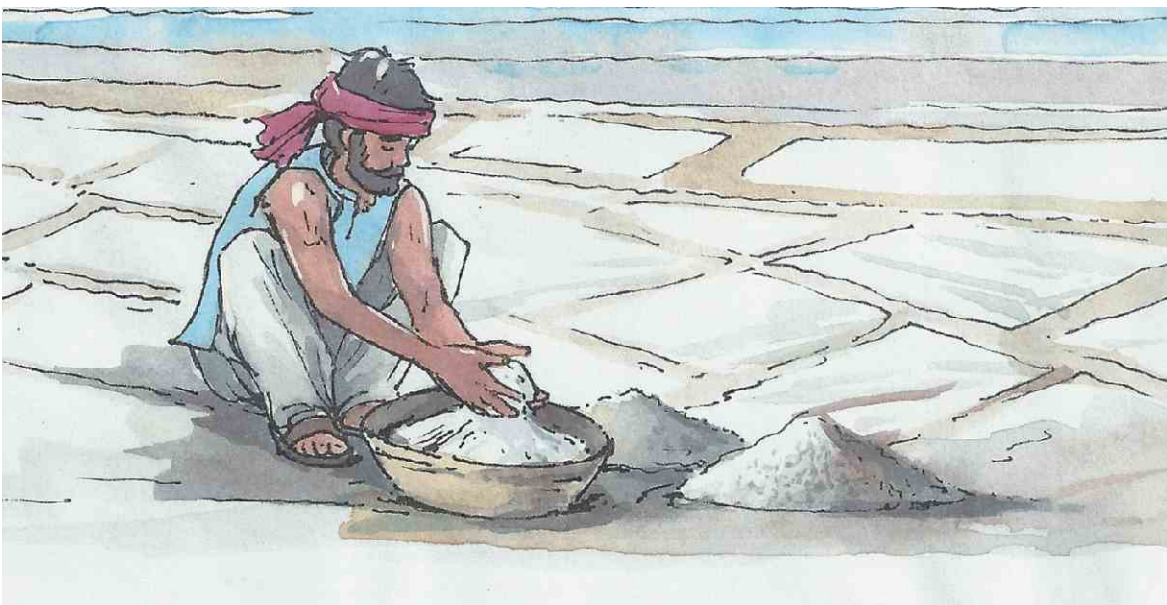
سبق ستاويھون

لوڻ جي آتم ڪهاڻي

مون کي هر ڪو سڃاڻي. هر گهر ۾ منهنجو استعمال ٿئي ٿو. اهو ڪهڙو طعام آهي، جنهن ۾ منهنجي هئڻ جي ضرورت نه آهي! هرڪو کاڌو مون کان سواءِ بي سواڊي آهي. مون کي ڀلي ڪٿي سال رکي ڇڏيو، پر خراب اصل ڪين ٿيان. نالو ته منهنجو اوهين پڪ ڄاڻي ويا هوندا. ها! مون کي ”لوڻ“ چوندا آهن، ڪي وري ’نمڪ‘ به ڪوٺين.

آءُ آهيان به گهراڻي گهر جو! انهيءَ ڪري وڏائي ته اصل ڄاڻان ئي ڪين. زماني جا حال ته توهان کي ساريا پيا آهن. ٿور ۽ بصر جهڙيون شيون به ڪڏهن ڪڏهن اڻ لپ ٿيو وڃن، پر آءُ هر وقت ۽ هر هنڌ هڪيو حاضر آهيان. نڪي لکان، نڪي ماڻو ڪري پنهنجو ملهه وڌايان. امير توڙي غريب جي هڪجهڙي خدمت ڪريان. ائين نه ڄاڻو ته آءُ ڪو اڪيلو آهيان. وڏي قبيلي وارو آهيان. اچو ته آءُ اوهان کي پنهنجي ڪهاڻي سڻايان.

اسين لوڻ پاڻيءَ توڙي خشڪيءَ ۾ رهون ٿا. آءُ سمنڊ ۾ رهان. ماڻهو سمنڊ جي ڪناري تي ننڍن ٻارين ۾ سمنڊ جو پاڻي ڀريو ڇڏين. جڏهن پاڻي

سُڪيو وڃي، ته آءُ ظاهر ٿيو پوان. انهيءَ ڪري مون کي سڏين ئي 'سامونڊي لوڻ' منهنجو پيو پاءُ رهي ڪاري پاڻيءَ جي ڍنڍن ۾. ٿر ضلعي جي ڏيپلي تعلقي ۽ سانگهڙ ضلعي جي ڪپري تعلقي ۾ سارڻ ۽ ڏليار ڍنڍون آهن، جتي منهنجو پيو پاءُ رهندو آهي. منهنجو ٽيون پاءُ ڪلراڻين زمينن ۾ رهندو آهي. ماڻهو ڪلڙ ميڙي، پاڻيءَ ۾ پُٺائيندا آهن. پوءِ اُن جو مٿاڇرو پاڻي ڪڍي، ڪاڙهي، منهنجي پاءُ کي ظاهر ڪندا آهن. اُن کي 'ڪلراڻو لوڻ' چون. اسان تنهي جو رنگ اڇو آهي. منهنجا پيا به پائر جبلن ۾ رهندا آهن. انهن مان هڪ جو رنگ ڳاڙهسرو آهي، اُن کي 'سيندو لوڻ' سڏين. ٻئي جو رنگ ڪارو آهي، انڪري اُن کي سڏين ئي "ڪارو لوڻ". پنجاب ۾ ڏنڊوٽ وٽ منهنجي انهن پائرن کي جبلن مان کوٽي ڪڍيو اٿن. انهيءَ کي 'جابلو لوڻ' سڏين. اهو پيهين پوءِ ڪم آڻيندا آهن.

آءُ کاڌي کان سواءِ دوائن ۾ به ڪم ايندو آهيان. خاص ڪري پيٽ جي سور جي ڦڪين ۾ منهنجا پائر، سيندو لوڻ ۽ ڪارو لوڻ ڪم آڻيندا آهن. آءُ جانورن

جي به ڪم اچان ٿو. ٿڪ جي حالت ۾ اُنن، گهوڙن ۽ ڍڳن کي منهنجون هڪ يا ٻه لپون ڪارائبيون ته ٿڪ لهي ويندو اٿن.

آءُ جنهن سان به ملان، ان کي خراب ٿيڻ ڪين ڏيان. منهنجي رهڻ جي ڪري سمنڊ جو پاڻي ڪڏهن به ڪنو ڪين ٿئي. توهان ڏٺو هوندو ته گلن، مڇيءَ، پلي يا گوشت سُڪائڻ وقت مون کي ڪتب آندو ويندو آهي. آءُ انهن جي رس سان ملي ويندو آهيان، تنهنڪري انهن ۾ نڪا بدبوءِ ٿئي ۽ نه وري اهي شيون ڪنڊون ٿين، پلي مهينن جا مهينا رکيون هجن.

آءُ جڏهن برف سان ملندو آهيان، ته اُن کي ڳرڻ کان روڪي، وڌيڪ تڌ پيدا ڪندو آهيان. ڪُلفي ۽ آئس ڪريم ٺاهڻ وارا برف ڪُٽي، اُن ۾ مون کي ملائي، سانچي ۾ ٻاهران رکندا آهن، ته سانچي ۾ پيل ڪير ڄمي ڪلفي ٿي پوندو آهي. آءُ ڏاڍو ڪماتو آهيان، پر منهنجي گهڻائي نقصانڪار آٿو. کاڌي ۾ ضرورت کان گهڻو پئجي ويس، ته طعام ڪارو ٿي پوندو. زمين ۾ وڏي ويندو آهيان، ته اتي ڪلڙ ٿي پوندو آهي. ڪلرائيءَ زمين ۾ نه پوک ٿيڻ ڏيان نه وري ڪا ڪچي جاءِ بيهڻ ڏيان. جاين جون پاڙون کائي، چَت ڪري ڇڏيندو آهيان. ”قتن تي لوڻ ٻُرڪڻ“ ته توهان ٻڌو هوندو. ائين تڏهن چئبو آهي، جڏهن ڪنهن جي ڏکويل دل کي وڌيڪ ڏکيو ٿي پوي. پلائي ڪري ڪنهن جي دل نه ڏکيو ٿي، نه ته آءُ هروڀرو بدنام ٿيندس.

اها ڳالهه ياد رکجو ته پاڻي منهنجو دشمن آهي. آءُ ان کان وَنُ ويندو آهيان. پاڻي منهنجي وجود کي ڳاري ناس ڪري ڇڏيندو آهي. مُڙان وري آءُ به ڪين! پاڻي مون کي ڳاري، ته آءُ وري اُن جو سواد بدلائي ڪارو ڪريو ڇڏيانس، پوءِ سيڪو پيو ٿو ڪاري.

ٻارو! اڄ مون کي دنيا ۾، جيڪو ماڻُ ۽ مرتبو حاصل آهي، سو انهيءَ ڪري آهي جو مون ڏاڍا ڏک ۽ ڏاکڙا ڏنا آهن، ۽ سخت ڪشالا ڪڍيا آهن. پنهنجي ننڊ ۽ آرام ڦٽائي، ڪارخانن ۾ پيسجي آڻو ٿيو آهيان. سچ آهي ته هن دنيا ۾ ماڻُ ۽ مرتبو گهر ويني، مفت ۾ ڪين ملندو آهي. ماڻُ ۽ مرتبو ملندو آهي محنت سان. محنت ڪريو، ننڊ ۽ آرام ڦٽائي پڙهو ۽ لکو، ته اڳتي هلي، وڏي ماڻُ ۽ مرتبي وارا ليکجو.

مشق

1. هيٺين سوالن جا جواب ڏيو:

- (الف) لوڻ جا گهڻا قسم آهن؟
- (ب) لوڻ ڪهڙي ڪم اچي ٿو؟
- (ج) زمين ۾ لوڻ جي وڌڻ ڪري ڪهڙو نقصان ٿو ٿئي؟
- (د) ٿرپارڪر ۽ سانگهڙ ضلعن جي ڪهڙين ڍنڍن مان لوڻ لپي ٿو؟

2. هيٺين لفظن جي معنيٰ لغت مان ڳولي لکو ۽ جملن ۾ ڪم آڻيو:

لفظ	معنيٰ	جملي ۾ استعمال
ڪشالا		
دربدر		
ماڻو		
مهلت		
اهميت		
اچرج		
مرتبو		

3. هيٺ ڏنل مناسب لفظن سان خال ڀريو:

- (الف) اسين پاڻيءَ توڙي ۾ رهون ٿا. (هوا - پاڻ - خشڪيءَ)
 (ب) پنجاب ۾ وٽ منهنجي انهن ڀائرن کي جبلن مان کوٽي
 ڪڍيو اٿن. (لاهور - سيالڪوٽ - ڏنڊوت)
 (ج) آءُ ڪاڏي کان سواءِ ۾ به ڪم ايندو آهيان.
 (دوائن - ڪير - کنڊ)
 (د) پاڻي منهنجو آهي. (دشمن - دوست - ڀاءُ)

4. سنڌي ٻوليءَ ۾ ڪيترا ئي اهڙا لفظ جيڪي ٻن يا ٻن کان وڌيڪ لفظن مان جڙيل آهن. هن سبق ۾ اهڙا لفظ آيل آهن.
 جيئن: بي سواڊي ۽ اٽلي. اوهين به (بي ۽ اٽ) اڳياڙي سان ٻيا لفظ ٺاهيو.

5. اوهان پنهنجن لفظن ۾ قلم جي آتم ڪهاڻي لکي اچو.

ياد رکو ته: آتم ڪهاڻي معنيٰ پنهنجي زباني پنهنجي ڳالهه.

نوان لفظ

معني	لفظ	معني	لفظ
سبق پهريون			
کمي، کاسبي، پورهيو کندڙ، محنت کش کم	پورهيت پورهيو راس	رحم، مهر سهارى، آسري يا آڌار جيئڻ گهرائي، اونھائيءَ جي آخري حد، سمنڊ يا ڍنڍ جو اونھو ترو ڍڪ، اوٽ، پناھ، جبل	ٻاجھ تاريءَ تڳڻ پاتال
مڪمل، پورو، تيار تتائڻ، لھرائڻ عيب، گھٽتائي لڏپلاڻ	ڪيٻائڻ عار ھجرت	کانسواءِ الله سائينءَ ڏانھن اشارو مالڪي، مالڪ ھئڻ بخشش، نيڪي ڇا	ڇپر ري صاحب صاحبِي فضل کُڇاڙو
سبق ٽيون			
پاڻي انسان، ماڻھو سڄائي دشمني، وير مهرباني، ڪرم لحاظ	اُخوت بشر صداقت عداوت عنایت مروت	کوٽ، گھٽتائي چوان گھران اگلي ھئڻ باوجود، ميري ھئڻ واري حالت ۾ بہ، کوٽاھين يا غلطين ھوندي، گناھگار آھيان تہ بہ	گمي ڪھان منگان ميريا ئي
سبق چوٿون			
پنھنجي ڪمائيءَ / ملڪيت مان شاھوڪار، پئسي وارو پھچ، اثر و رسوخ صحبت ۾ رھندڙ، دوست شاھوڪار ٻاجھ، رحم، ترس، قياس دشمني	پنھنجي ھڙان دولتمند سرندي پڄندي صحابي غني ڪھل ويرُ	سبق ٻيو	
		ترقي، عروج، گھڻو واڌارو زور ڀرڻ، ھدايت ڪرڻ اڏاوت	اوج تاکيد تعمير

نوان لفظ

معني	لفظ	معني	لفظ
سبق ڇهون		سبق پنجون	
چمڪائي	اُجاري	اُپ، آسمان	آڪاش
پاڻيءَ مان ترڻ لاءِ ڪڪن ۽	تُرهو	نظام شمسي ۾ شامل	اُپ گرھ
ڪاٺين مان ٺهيل سهارو		سيارا جيڪي خود روشن نه	
پروسو	توڪل	آهن پر ٻين کان روشني وٺن	
جهنڊو	پرچم	ٿا جهڙوڪ چنڊ ۽ ڌرتي	
باغ	چمن	گڏيل، هڪٻئي سان جڙيل	باهمي
سچائي	صداقت	ميڙ، مجموعو	جهرمت
وڏائي	عظمت	چڪ، زور	ڪشش
جهنڊا	علم	ڦيرو، چڪر	گردش
ڪاميابي حاصل ٿيڻ	قدم چمڻ	نظام شمسيءَ ۾ شامل	گرھ
بي ايماني، ٺڳي	ڪُپت	سيارا جن جي ڌار حيثيت	
ساڙ، پيائي، بغض	ڪدورت	آهي. ستارا (خود روشن)	
سبق ستون		وڻندڙ، فرحت ڏيندڙ،	لياڻيندڙ
دڪان، هٿ	استال	موهيندڙ	
سڪيا	تربيت	خاص، مقرر ڪيل	مخصوص
وندر	تفريح	سج چنڊ ۽ تارن جو نظام	منڊل
سمجهاڻي، تشريح	تفسير	نظارو، جماعت، سنگت، سرشتو	
ويهڻ لاءِ جاءِ	خانقاه	سينگارڻ، اڏڻ	منڊڻ
بزرگن جو آستانو		تارن جو ميڙ، جهڳٽو	نڪت
سبق	درس	ڏيک	نظارو

نوان لفظ

معني	لفظ	معني	لفظ
جهان، دنيا، ڪائنات، جڳ	سنسار	عبادتون	رياضتون
سنڌي سال جي آخري	ڦڳڻ	زيارت لاءِ آيل	زائرين
مهيني جو نالو		دوستي، سنگت، ياري	صحت
ظاهر پترو	نروار	مڃيندڙ، معتقد	عقيدتمند
سبق نائون		رهائش	قيام
سدا حيات، هميشه زنده،	امرت	ڪنهن مسئلي تي ڪوٺايل	ڪانفرنس
نه مرندي		وڏو ميٽر جتي ان مسئلي	
وڌيڪ	سرس	جي باري ۾ تقريرون ٿين	مزار
منهنجو	سندم	قبر	منافعو
سونهن وارا، سهڻا،	سونهارا	نفعو، فائدو	واهڻ
پلارا، نڪ		ڳوٺ	وسندي
سنڌو درياھ جو هڪ نالو	مھراڻ	ننڍو ڳوٺ، آبادي	هلچل
مشهور، هاڪ وارا، نالي وارا	هاڪارا	تحريڪ، چُر پُر	
سرهاڻ، خوشبوءِ	هڳاءُ	سبق اٺون	
سبق ڏهون		قبول پئي	اگھامي
		رب، پاليندڙ، ڌڻي سڳورو	پالڻهار
		مشهوري، تبليغ	پرچار
		فتح، ڪاميابي	جڻ
جنم، پيدائش	جنم	پيدا ڪندڙ، الله تعاليٰ	خلقڻهار
آزادي، نجات	چوٽڪارو	هولي جو ٻيو ڏينهن جڏهن	ڌوڙيو
هوشيار	ذهين	تيز هوا لڳندي هجي	
ڪمائي	سجائي	رتون رتڻ، اٽڪلون ڳولڻ،	سِت سِٽ
طاقت، سگھ جو جذبو	همت	سازشون ڪرڻ	

نوان لفظ

معني	لفظ	معني	لفظ
مالوند، ڌنار، پنهور	مارو	سابق يارهون	آثار
مشهوري، واکاڻ	هاڪ	نشان، اُھجاڻ	اُڪريل
سابق چوڏھون		چٽيل	سياح
بچاءُ جو طريقو	احتياط	سير تفريح ڪندڙ ماڻھو	قديم
جاچ - جانچ	چڪاس	پراڻو، آڳاٽو	ڪُشادا
سبب	ڪارڻ	ويڪرا	ماٿري
گهاٽو، گھڻ وارو	گُٽيل	واڍي، سڌي زمين جو ٽڪرو	
ڪمزور، هيٺو، نستو	نپل	آبادي لائق زمين	
نقصان ڏيندڙ، ڇيهو رسائيندڙ	هاجيڪار	سابق ٻارهون	پاڳ
سابق پندرھون		نصيب، بخت	سهارو
ڍڳيون، مينھون، چوپايو مال	پٽاريون	آسرو، ڏڍ	سرسبز
دانائي	حڪمت	سائو ستابو، ساوڪ وارو	ڪمي
ڌڻي تعاليٰ	موليٰ	ڪم ڪندڙ، پورهيت، نوڪر	موچارا
آئيندو	مستقبل	پلا، ملوڪ، سهڻا	
وڻن جي ڇانوَ، ٿڌڪار	وڻڪار	سابق تيرھون	اوپرا
سابق سورھون		اڻ سڃاڻو، ڌاريا، اڻ ڏنل	پرور
چاه، سِڪَ	اُتساه	الله تعاليٰ، ڌڻي سڳورو	پَتَ
مڃيندڙ، پٺيان هلڻ وارو	پوئلڳ	عزت، لُج، ڀرم، آبرو	حُب الوطني
ياد ڪيو	حفظ ڪيو	ديس لاءِ پيار، ساٿيهه جي	
سهڻو، سونھن ڀريو	خوبصورت	سِڪَ، وطن سان محبت	سڱ
وسيلو	ذريعو	رشتو، ناتو	

نوان لفظ

معنيٰ	لفظ	معنيٰ	لفظ
جبل، پہاڙ	ڏونگر	ڪنڊ	شڪر
ميوو	قل	مسلمانن کان سواءِ ٻيا	غير مسلم
سبق اوڻيهون		ختم ٿيڻ واري، جلد ختم ٿيندو	فاني
وجهي، داخل ڪرڻ، وجهڻ	انسٽال	بابا فريد جو لقب	گنج شڪر
پتو، ڏس	انڊريس	موت، وفات، مرتيو	لاڏاڻو
سُڌ، ڄاڻ، خبر، اطلاع	انفارميشن	مشهور، ڄاتل سڃاتل	معروف
بجليءَ واري، بجليءَ تي	برقي	سٺي اخلاق وارو، نيڪ	نيڪ سيرت
ڪم ڪندڙ		سپيءَ وارو	
حرفت، فني ڄاڻ	ٽيڪنالاجي	سبق سترهون	
نئين، تازي	جديد	حق رکندڙ، ڌڻي	حقدار
فائدو، نفعو	لاپ	تعجب، حيراني	حيرت
مطلب	مقصد	عوام، راڄ	رعيت
سبق ويهون		ڪمزور، هيٺو	ضعيف
خواهش، تمنا، جذبو	اُمنگ	روشنِي، سوجهرو	نور
اسڪائوٽن جو ميلو يا	اسڪائوٽ جمبوري	مالڪ	وارث
گڏجاڻي		سبق ارڙهون	
جماعت	انسوسيئيشن	پختو	اتل
ڇوڪرا اسڪائوٽ	بواءِ اسڪائوٽ	زور، طاقت، سگهه	ٻل
اخلاق وارو، سٺن ليڇن وارو	باڪردار	ٽڪرا	پرزا
عالمي، سمورين قومن وارو	بين الاقوامي	ٽٽي، ٽڪرا ٽڪرا ٿي	ڌري
گڏيل قومن جو			
ٽولي، جماعت	جڻو		
عوام، عام ماڻهو	خلق		

نوان لفظ

معنيٰ	لفظ	معنيٰ	لفظ
مشغول، مصروف	رُڌل	پاڻ تي ڀروسو	خود اعتمادي
خبردار، سجاڳ	چوڪس	هٿ جا هنر	دستڪاري
دربدر	ڌڻريل	ساراهيل، ساراه ڪرڻ جهڙو	فخر جوڳو
ٽيڪ، آڌر، آسرو	سهارو	ڪمائتو، فائدي وارو،	ڪارائتو
بچاءَ جون جايون	مورچا	فائديمند	
مدد	واهر	ٻاجهه، رحم، ترس، قياس	گهل
سبق ٽيو ٻيون		فائديمند، نفعي بخش، لاپائتو	مفيد
		وڻندڙ، پسند آيل	مقبول
نھائين، ٿانون پچائڻ جي	آوي	سبق ايڪيهون	
ڪوري		ڊپ، اونو، خوف، گٽڪو	اُلكو
ڪپڙي اُڻڻ جي مشين	آڏاڻا	جتي جانورن جو چارو يا	چراگاهه
خبرداري، بچاءَ	احتياط	گاه موجود هجي،	
زمين کي پاڻي ڏيڻ	ريج	مال چرڻ جي جاءِ	
هلندڙ، جاري، رواج ۾	رائج	سنڀاليائين	سانڊيائين
ڪارخانا، مشينري	صنعتڪاري	آواز، پڙاڏو	گونج
ورثي ۾ مليل	موروڻي	مارڻ وارو، شڪاري	مارو
سخت پورهيو، ڏکيا ڪم	مشقت	سبق ٻاويهون	
ڪاريگري، قابليت	مهارت	اُجرت، مزوري، معاوضو	اجورو
مانائتو، عزت ڀريو	معزز	اوچتو، اچانڪ	اتفاقي
رُڌل، مشغول	مصروف	ٽوڙڻ، قائدو ٽوڙڻ	پڇڪڙي
نازڪ	نفيس	جلد، هڪدم	ترت
		چوڪي، نظرداري	پهرو

نوان لفظ

معني	لفظ	معني	لفظ
سبق چويپهون			
وقت	عرصو	آگر	جُهڙ
خاندان، ڪُٽنب، ڪڙم	گهراڻي	انگ	نشان
گوڙ، شور	گهمسان	پسڻ	ڏسڻ
سبق چويپهون			
برباد ٿي، تباھ ٿي	اُجڙي	جُوءِ	ملڪ، وطن، ديس، علائقو، ماڳ
گهاٽن وٽن جو مجموعو،	جهڳٽا	چماندر	ڄمار، عمر، حياتي
هڪ هنڌ گڏيل گهاٽا وٽ		رنگ رچن	خوشيون ٿيڻ
جائن جوڙڻ جي ڪم ايندڙ ڪاٺ	عمارتي ڪاٺ	سيٽن	متن مائتن، پيارن
شمار، ڳڻپ	ڳاڻيتو	سار	سنيال، يادگيري
چوليون	لهرون	سهسين	هزارين، وڏي تعداد ۾
ولر (اٺن جا)	وڳ	سنگهار	مالوند، ڌنار، مال وارا، مارو
سبق ستاويپهون			
ضرورت، قدر	اهميت	ڪيهان	دانهون، رڙيون
حيرت، عجب	اچرج	نينهن	عشق، پيار، سڪ، محبت
پتڪندڙ، رولو، بي گهر	دربدر	سبق پنجويپهون	
تڪليفون، ڏکيا ڪم	ڪشالا	آجو	آزاد
ناز نخرو	ماڻهو	تابع	هٿ هيٺ، حڪم هيٺ
جيڪي خدا گهري يا گهريو،	ماشاءِ الله	تعلق	واسطو، رشتو، ناتو، لاڳاپو
الله جي مرضي		ٽاڪوڙو وجهڻ	پڄائي ڪيڻ، ماري پڄائڻ
فرست، واندڪائي، موقعو	مهلت	خودمختياري	پنهنجي حڪمراني
ٻئي سان ڳالهائڻ، گفتگو ڪرڻ	مخاطب ٿيڻ	سورهيه	بهادر، دلير
پڄندڙ، پري ٿيندڙ	ونءُ ويندڙ	ست	سگهه، طاقت
		سورمن	بهادرن
		سلطنت	بادشاهت
		سپوت	سليچڻو پُٽ